

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MARS 2020

Liahona

Herren leder sin kyrka
genom profeter och
apostlar, sidan 12

DÄRFÖR BEHÖVER VI
KYRKAN

Hur vi når vår eviga potential
tillsammans, sidan 18

Bygga Sion, sörja för
våra medmänniskor
på Herrens sätt,
sidan 24

KYRKAN
FINNS
HÄR

Salt Lake C

Utah, USA

ity

Det administrativa centret för Herrens återställda kyrka är samlat runt tempelområdet i hjärtat av Salt Lake City. Här är några intressanta byggnader.

1. Kyrkans historiska bibliotek:

Arkiv som bevarar uppteckningar om den återställda kyrkans historia.

2. Kyrkans kontorsbyggnad:

Huvudkontor för kyrkans olika avdelningar.

3. Hjälpföreningens byggnad:

Huvudkontor för generalpresidentskapen för Primär, Unga kvinnor och Hjälpföreningen.

4. Kyrkans administrationsbyggnad:

Kontor för första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och några medlemmar i de sjuttios kvorum.

5. Joseph Smith Memorial Building:

Ursprungligen ett hotell. Har nu ett FamilySearch-center, en biosalong för kyrkans filmer, restauranger, administrativa kontor och lokaler för kyrkans söndagsmöten.

6. Salt Lake-templet:

Innan det stängdes i december 2019 för renovering var det ett av kyrkans 166 tempel i verksamhet världen över. Det öppnas på nytt 2024.

7. Norra besökscentret:

Välkomnar 3 till 5 miljoner besökare till tempelområdet varje år.

8. Tabernaklet:

Hem för The Tabernacle Choir at Temple Square.

9. Kyrkans konsthistoriska museum:

Berättar kyrkans historia genom konst och hantverk.

10. Släkthistoriska biblioteket:

Det största släktforskningsbiblioteket i världen.

11. Konferenscentret:

Nuvarande plats för kyrkans generalkonferenser, har 21 000 sittplatser och används även för konserter och kulturella evenemang.

FOTO JOHN LUKE

Herren leder sin kyrka
genom profeter och
apostlar

Dallin H. Oaks

12

Enastående döttrar
till Gud

Jean B. Bingham

18

Och Herren kallade sitt folk Sion
Sharon Eubank

24

Välsignelser som medlemskap i kyrkan ger

I år firar vi 200-årsminnet av när Fadern och Sonen besökte Joseph Smith. Tio år efter den första synen organiserades Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som tillhandahåller de förrättningar, de evangelielärdomar och den prästadömsmyndighet som är nödvändiga för vår frälsning.

Men allteftersom världen blir mer profan undrar många varför det är nödvändigt med religion. De känner att de kan vara nära Gud i miljöer utanför en kyrka. Det är sant att vi kan känna Herrens Ande på många platser, men i det här numret av *Liahona* tar vi upp några anledningar till att Herren organiserade sin kyrka och hur hans återställda kyrka inriktar vårt lärande och förhöjer vår respons på maningar från hans Ande för att åstadkomma mycket gott i vår tid.

Som jag nämner i min artikel på sidan 24 följer kyrkans medlemmar profeten Joseph Smiths uppmaning att "mätta den hungrige, klä den nakne, ... trösta den bedrövade, vare sig de tillhör denna kyrka eller någon annan". I mitt arbete med Latter-day Saint Charities har jag sett den enorma hjälp som kyrkan bidrar med i över 100 länder varje år. Tack vare små donationer från kyrkans medlemmar har våra bröder och systrar över hela världen välsignats med livets nödortf och mycket mer.

På sidan 12 förklarar president Dallin H. Oaks varför Herren leder sin kyrka genom profeter och apostlar, och på sidan 18 ger syster Jean B. Bingham, som jag tjänar med i Hjälpföreningens generalpresidentskap, ett budskap om kvinnors inflytande och hur vi kan hjälpa varandra nå vår gudomliga potential genom att arbeta tillsammans i kyrkan.

Må Gud välsigna oss som enskilda och som ett folk, så att vi fortsätter tjäna på högre och heligare sätt tills Frälsaren kommer tillbaka.

Syster Sharon Eubank

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Innehåll

- 5 Att tillhöra kyrkan är som ... 🕊
- 6 Porträtt av tro: Ulisses och Emilia Maio – Porto, Portugal 🕊
- 8 Stödverksamhetens principer: Stödverksamhet genom tempeltjänst
- 12 Herren leder sin kyrka genom profeter och apostlar
Dallin H. Oaks
Herrens kyrka har alltid organiserats enligt hans gudomliga plan.
- 18 Enastående döttrar till Gud
Jean B. Bingham
Alla kvinnor har en gudomlig potential och ett gudomligt syfte.
- 24 Och Herren kallade sitt folk Sion
Sharon Eubank
Humanitärt arbete på Guds sätt bygger Sion.
- 28 Ubons församling klarar det! 🕊
Akanit Sappasert
En församling i Thailand gör stora ansträngningar för att få alla att komma till kyrkan.
- 30 Sista dagars heliga berättar 🕊
Medlemmar från Irland vittnar vid familjen Smiths gård. Medlidande med Joseph Smith stärker tron. En familj går till kyrkan i regnet. Ett par med små barn har funderingar över ett nytt ämbete.
- 34 Kom och följ mig: Mormons bok 📖 🕊
Använda dessa veckovisa artiklar för att förbättra dina studier av Mormons bok den här månaden.
- 38 Mina anteckningar från konferensen: Generalkonferensen i oktober 2019 🕊
- 40 Hemmet och familjen: Inspiration vid bryggan 🕊
Afatia Silaga
En pappa ber om hur han ska föra sina familjemedlemmar närmare varandra efter ett gräl.

🕊 Korta budskap

📖 Stöd för *Kom och följ mig*

På omslaget
Illustration
David Green

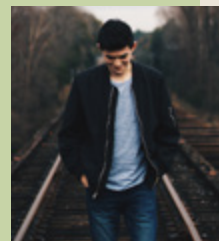

Avdelningar

Unga vuxna

42

Känner du dig utanför? Som Guds barn **tillhör vi alla hans kyrka**. Läs berättelser av unga vuxna om hur **de hittade sin plats**.

Ungdomar

Förbered dig för konferensen med anteckningsboken för generalkonferensen.

Barn

Vänner

Lär dig att **be som Enos** gjorde. Läs om kyrkans medlemmar i Samoa.

MARS DIGITALA ARTIKLAR

Mitt möte med profeten lärde mig att sluta överanalysera evangeliet

Nelesoni Mailei

En ung vuxen från Australien delar insikter från sitt möte med president Nelson.

Jag kom tillbaka till kyrkan och möttes av en öppen famn

Rachelle Wilson

En ung vuxen berättar om sin upplevelse av att bli aktiv igen.

Hur man överlever söndagar som introvert

Aspen Stander

Att gå i kyrkan som en mer introvert person kan kännas ensamt. Men den här unga vuxna berättar hur hon lyckas.

Hur jag vet att profeten är kallad och ledd av Gud

Anne Vadly Louis

En ung medlem från Haiti berättar hur hennes vittnesbörd om levande profeter stärktes av ett möte med en apostel.

LÄS MER

I appen Evangeliebiblioteket och på liahona.ChurchofJesusChrist.org kan du

- hitta månadens nummer
- hitta innehåll som bara finns digitalt
- söka i tidigare nummer
- lägga upp berättelser och feedback
- prenumerera eller ge bort en prenumeration
- förbättra dina studier med digitala verktyg
- dela artiklar och videor som du gillar
- ladda ner eller skriva ut artiklar
- lyssna på dina favoritartiklar.

KONTAKTA OSS

Skicka frågor och feedback på liahona@ChurchofJesusChrist.org.

Skicka in dina berättelser på liahona.ChurchofJesusChrist.org eller skicka via vanlig post till:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

MARS 2020 ÄRGÅNG 144 NR 3 LIAHONA 16718 180

Internationell officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktör: Randy D. Funk

Rådgivande: Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Larry S. Kacher, Jan E. Newman, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Vern P. Stanfill

Verkställande chef: Richard L. Heaton

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson

Biträdande redaktionschef: Ryan Carr

Tidskriftsassistent: Camila Castrillón

Text och redigering: David Dickson,

David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Art director: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleni Regehr, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriella

rättigheter: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marissa M. Smith

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Tryckerichef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Nelson Gonzalez

Översättning: Översättningstjänst

Mariatorget 1A 118 48 STOCKHOLM:
Tfn 08-556 029 80

E-post:
myhrbergj@churchofjesuschrist.org

För prenumeration och priser utanför USA och Kanada, gå till store.churchofjesuschrist.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona:
Jerker Myhrberg

Ansvarig för Kyrkorytt: Gösta Köröf

Redaktör: Terez Nilsson
Kromhult 202
241 65 Harlösa
Tfn: +46708-430416
E-post: terez.nilsson@gmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för medlemsuppteckningar och statistik, Sveagatan 8A 441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta kundtjänsten. Tel: 08-500 655 20

E-post: rctestockholm@churchofjesuschrist.org Internet: store.churchofjesuschrist.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 90:00 som insättes på bankgiro 5270-5092. Ange *Liahona* och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.churchofjesuschrist.org; via post till *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North

Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA eller via e-post till liahona@churchofjesuschrist.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, isländska, indonesiska, italienska, japanska, khmer, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjekiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2020 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges kan material från *Liahona* kopieras för privat, icke kommersiellt bruk (inklusive för ämbeten i kyrkan). Den här rättigheten kan när som helst återkallas. Visuellt material får inte kopieras om förbehåll anges intill konstverket. Copyrightfrågor bör ställas

till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@churchofjesuschrist.org.

For Readers in the United States and Canada: March 2020 Vol. 144 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480)

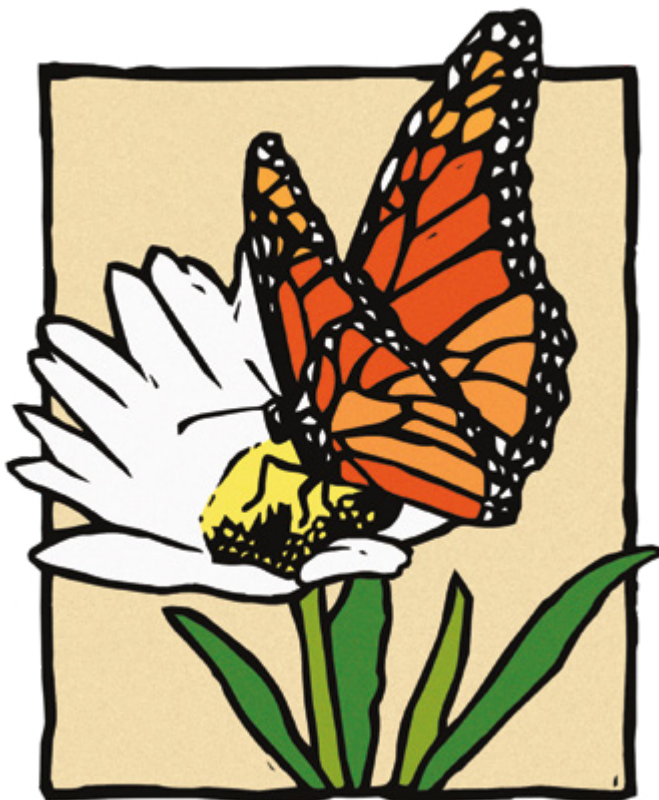
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ATT TILLHÖRA KYRKAN ÄR SOM ...

För att fira 200-årsminnet av den första synen ska vi i det här numret ta upp välsignelserna med att tillhöra Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Här är tre sätt varpå kyrkans ledare har beskrivit hur det är att tillhöra kyrkan.

ATT VARA EN MONARKFJÄRIL

"Likt monarkfjärilarna befinner vi oss på en färd tillbaka till vårt himmelska hem där vi kan återförenas med våra himmelska föräldrar. Likt fjärilarna har vi fått **gudomliga egenskaper** som gör att vi kan navigera genom livet. ... Likt dem kommer Herren, om våra hjärtan är förenade, att skydda oss ... och göra oss till ett vackert kalejdoskop."

Syster Reyna I. Aburto, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, "I enighet", *Liahona*, maj 2018, s. 78.

ATT VARA EN LIVLINA FÖR ANDRA

"När vi håller våra förbund skiljer det oss från andra i vår kultur och vårt samhälle, men det ger oss tillgång till inspiration så att vi kan komma på andra lösningar, andra angreppssätt, annan tillämpning. Vi passar inte alltid in i världen, men **att vi är annorlunda i positiv bemärkelse kan bli en livlina för andra som har det svårt.**"

Syster Sharon Eubank, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, "Tänd ert ljus", *Liahona*, nov. 2017, s. 8.

ATT VARA I EN KÖR

"Det är enligt gudomlig plan att alla röster i Guds plan inte är likadana. Det krävs variation – sopraner och altar, tenorer och basar – för att skapa rik musik. ...

Överge inte din roll i kören. Varför? Därför att du är unik. Du är oersättlig. Förlusten av en enda röst försvagar varje annan sångare i vår stora jordiska kör, även förlusten av dem som känner att de står i utkanten av samhället eller i utkanten av kyrkan."

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum, "Sjungna och osjungna sånger", *Liahona*, maj 2017, s. 49, 50.

Ulisses och Emilia Maio

Porto, Portugal

Emilia Maigos syster Custodia föddes med allvarliga funktionsnedsättningar. För femton år sedan kom Custodia för att bo hos Emilia och hennes man Ulisses. De har lärt sig som familj att osjälviskt tjänande är en stor källa till glädje.

LESLIE NILSSON, FOTOGRAF

Emilia:

Det var naturligtvis svårt i början. Jag var tvungen att lämna mitt jobb för att ta hand om min syster. Men det har varit en välsignelse. När Ulisses och jag var nygifta upptäckte vi att vi inte kunde få barn. Custodia är som ett barn som Gud sänt till oss att ta hand om. Hon fyller tomrummet vi känner som barnlösa. Hon är kärleksfull och omtänksam. Hon älskar att skratta och älskar att gå i kyrkan. Hon är till stor glädje.

Ulisses:

Jag har alltid blivit andligt stärkt av att tjäna min familj. Fastän vi inte har så mycket egentid som par står vi andligt nära varandra. Vi står nära varandra som familj. Vi har sett Herrens hand hjälpa oss hela tiden. Han har visat oss underverk efter underverk. Vi är verkligen välsignade.

UPPTÄCK MER

Se mer om Ulisses och Emilias resa i tro, med fler bilder, i Evangeliebiblioteket eller på nätversionen av den här artikeln på ChurchofJesusChrist.org/go/3206.

Stödverksamhetens principer

STÖDVERKSAMHET GENOM TEMPELTJÄNST

Vi kan tjäna andra genom att hjälpa dem att ta del av templets välsignelser.

Det är värt all ansträngning att besöka templet. President Russell M. Nelson har sagt att ”templet är avgörande för vår egen och vår familjs och släkts frälsning och upphöjelse. ...

Var och en av oss [behöver] fortgående stärkas andligt och undervisas på det sätt som är möjligt *endast* i Herrens hus.”¹

För att vi ska kunna besöka templet krävs det att vi planerar vår tid, tar hand om våra ansvar och resurser och förbereder oss andligt. Vi tjänar när vi tar reda på vad det är som håller våra bröder och systrar ifrån templet och hjälper dem hitta lösningar.

Templet är en välsignelse som alla kan få

Meg, en nyligen hemkommen missionär, var på väg mot dörrarna till Kona tempel i Hawaii när hon lade märke till en ung kvinna som satt ensam på en bänk utanför. Meg kände att hon borde prata med den unga

kvinnan men visste inte vad hon skulle säga. Så hon frågade vad tatueringen på den unga kvinnans fotled betydde. Det ledde till ett samtal där den unga kvinnan, Lani, berättade mer om sig själv.

Lani berättade för Meg om sin kamp att återvända och bli helt aktiv i kyrkan, de trevliga medlemmar som hjälpte henne och hennes hopp om att en dag få beseglas till sin lilla dotter.

Meg frågade Lani om hon ville komma och sitta tillsammans med henne i templets väntrum. De kunde inte komma längre in i templet än, men de kunde komma över tröskeln. Lani sa ja och så gick de tillsammans in genom ytterdörren. En tempeltjänare visade dem vägen till en bänk nedanför en målning av Frälsaren.

Medan de satt där tillsammans viskade Lani: ”Jag ville verkligen komma in i templet i dag, men jag var nervös.” När Meg följde Anden hjälpte hon till att besvara Lanis tysta bön.

BERÄTTA OM DINA UPPLEVELSER MED STÖDVERKSAMHETEN

Skicka oss dina upplevelser av att tjäna andra eller bli betjänad. Gå till liahona.ChurchofJesusChrist.org och klicka på "Submit an Article or Feedback".

Förslag för att hjälpa dem som inte har en rekommendation

Också de som ännu inte kan få en rekommendation kan välsignas genom templet.

- Berätta om dina känslor för hur Herren har välsignat dig genom tempeltjänst.
- Bjud med någon till ett öppet hus eller ett besökscenter. Kommande öppet hus kan du hitta på temples.ChurchofJesusChrist.org.

Gör det lättare för andra att besöka templet

Det kan även vara svårt för medlemmar med en tempelrekommendation att besöka templet. Vissa kanske måste resa långt. Andra kan ha små barn eller gamla familjemedlemmar som de behöver vårda. Vi kan tillsammans arbeta på att göra tempeltjänst möjlig för alla.

Leola Chandler kände sig överväldigad av att ta hand om sin sjuka make och deras fyra barn. Så hon bestämde sig för att avsätta tid varje tisdag till att besöka ett tempel i närheten. Det blev en källa till frid och kraft i hennes liv.

En dag hörde hon att några äldre systrar i hennes församling gärna ville besöka templet, men att de inte kunde ta sig dit. Leola erbjöd sig att skjutsa dem. I fyrtio år efter det åkte hon sällan till templet ensam.²

Leola blev välsignad, och hon välsignade andra när hon erbjöd sig att ta dem med sig till templet.

Förslag för att hjälpa andra att komma till templet

Hur kan du hjälpa andra att komma till templet oftare? Du kanske upptäcker att samma förslag hjälper dig också.

- Åk tillsammans. Erbjud dig att skjutsa någon eller ordna så att han eller hon får skjuts. Det kanske också kan uppmuntra någon annan att besöka templet.
- Be medlemmar i din familj eller församling att hjälpa dig utföra förrättningar för dina förfäder, särskilt när du har många släktnamn redo för förrättningar.
- Erbjud dig att vara barnvakt så att föräldrar kan besöka templet. Eller turas om att vara barnvakt åt varandra. (För fler förslag, läs "Enklare tempelkvällar: 6 tips på hur man lättare kommer iväg till templet" [digital artikel], *Liahona*, jan. 2018.)

Du kan skanna den här QR-koden för att läsa "Enklare tempelkvällar: 6 tips på hur man lättare kommer iväg till templet".

När det är långt till templet

Chandras ”Roshan” och Sheron Antony från Colombo i Sri Lanka bestämde sig för att vigas i templet. Deras vänner Ann och Anton Kumarasamy var så glada för deras skull, men de visste att det varken var lätt eller billigt att ta sig till Manila tempel i Filippinerna.

Roshan och Sheron hade sparat sina pengar och bokat flygresan flera månader i förväg för att få en resa de hade råd med. Till slut kom dagen. Men under mellanlandningen i Malaysia upptäckte de att för att kunna fortsätta resan behövde de antingen ett visum eller flyga med ett annat bolag. Det var inte möjligt att skaffa ett visum, och de hade inte råd att köpa biljetter av ett annat bolag. Men de stod inte ut med tanken på att tvingas åka hem utan att vara besejade.

De visste inte vad de skulle göra så Roshan ringde Anton. Anton och Ann ville gärna hjälpa dem. De var ett av de få paren i Sri Lanka som var besejade i templet och de visste vilken välsignelse det var. Men de hade nyligen använt sina besparingar till att hjälpa en behövande släkting och hade inte pengar nog till att hjälpa Roshan och Sheron att köpa biljetter till en annan resa.

I Sri Lanka har man som sed att brudgummen ger ett guldhalsband till bruden så att hon har lite pengar om hennes make dör. Ann bestämde sig för att sälja sitt halsband så att de kunde köpa biljetterna. Hennes generösa gåva gjorde det möjligt för Roshan och Sheron att komma till templet i Manila i tid.

”Jag vet hur värdefull en tempelbesegling är”, säger Ann. ”Jag visste att Sheron och Roshan skulle bli till stor styrka för grenen. Jag ville inte att de skulle gå miste om den här möjligheten.”³

Förslag för att hjälpa dem som inte kan besöka templet.

Du kanske kallas att hjälpa dem som inte kan komma till templet så ofta eller alls på grund av avståndet eller kostnaden. Men du kan ändå hjälpa dem uppskatta templets välsignelser.

- Håll eller delta tillsammans i en tempelförberedande kurs eller släktforskningskurs.
- Ge dem ett fotografi av ett tempel som de kan sätta upp i sitt hem.
- Om du har varit i templet kan du berätta om hur du känner för tempelupplevelsen och ditt vittnesbörd om templets förrättningar.
- Hjälp dem lära sig mer om förbunden de har ingått och hur de ska hålla dem. Du kan använda ”Förstå våra förbund med Gud: En översikt över våra viktigaste löften” i julinumret 2012 av *Liahona*. ■

Du kan skanna den här QR-koden för att läsa ”Förstå våra förbund med Gud”.

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, ”Bli exemplariska sista dagars heliga”, *Liahona*, nov. 2018, s. 114.
2. Se LaRene Gaunt, ”Finding Joy in Temple Service”, *Ensign*, okt. 1994, s. 8.
3. Ann och Anton kunde köpa tillbaka sitt halsband efter att ha fått pengarna tillbaka från Allmänna hjälpfonden för tempelbesökare, som ger finansiell engångshjälp till kyrkans medlemmar som annars inte skulle ha råd att besöka templet.

Herren leder sin kyrka genom
profeter och apostlar

**President
Dallin H. Oaks**
förste rådgivare
i första
presidentskapet

Redaktionens anmärkning: President Oaks lär att Frälsaren organiserade sin kyrka för att hjälpa Guds barn bli berättigade till upphöjelse. Den här artikeln handlar om hur Herren uppfyller det syftet genom profeter och apostlar som är bemyndigade att handla i hans namn.

Herrens verk kräver en organisation som leds av Herren genom ledare som han har valt och bemyndigat, och som han ger instruktioner om hur hans syften ska förverkligas. Skrifternas historia visar att sådana ledare antingen har varit en profet eller profeter och apostlar. Så var mönstret under Israels förbundstid och i tidens mitt, och det fortsätter i Jesu Kristi återställda kyrka.

Herren leder sitt folk genom en organisation

Vår himmelske Faders avsikt är ”att åstadkomma odödlighet och evigt liv” för sina söner och döttrar (Mose 1:39). I den här tidsutdelningen gör han det genom Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, vars syfte är ”att hjälpa den enskilde och familjen att nå upphöjelse”.¹

”Det stora och brådskande trefaldiga ansvaret som ligger på kyrkan”, sa president Gordon B. Hinckley (1910–2008), är ”att för det första föra Jesu Kristi evangelium till jordens folk; för det andra att göra evangeliet till en del av medlemmarnas liv och för det tredje att genom ställföreträdande arbete ge dess välsignelser till dem som har gått igenom dödens slöja.”²

I vår tid är det många som verkar vilja ha andlighet eller religion men som tror att de kan få den utan en religiös organisation. De som tror att de kan uppnå detta utan en formell organisation ignorerar det som Herren Jesus Kristus enligt noggrant upptecknad historia etablerade för att säkerställa kontinuiteten och effektiviteten i sitt evangelium och sina lärdomar. Som äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum påminde oss i ett anmärkningsvärt generalkonferenstal för fem år sedan: ”I tidens mitt organiserade Jesus sitt verk på ett sådant sätt att evangeliet kunde etableras i flera nationer och bland olika folk samtidigt.”³ Den organisationen omfattade apostlarna och andra ämbetsmän som beskrivs i Nya testamentet.

Varför är det nödvändigt att ha en organisation för att kunna genomföra Herrens avsikter? Frälsaren älskar och hjälper oss som enskilda, men för att

Jesu Kristi kyrka måste ha ledare som är valda av honom och som fått makt och myndighet att förkunna hans vilja för hans folk.

30 E.KR. JESUS KRISTUS OCH TOLV APOSTLAR

kunna genomföra sina avsikter för alla Guds barn som helhet – särskilt för sitt förbundsfolk – verkar han genom en organisation som leds av profeter och apostlar.

Det är endast genom en organisation som de enskilda medlemmarna av det Paulus kallar ”Kristi kropp” (1 Kor. 12:27) kan få möjligheterna de behöver för att uppnå den andliga tillväxt som är syftet med deras skapelse. Och endast en organisation med olika talanger och en mångfald ansträngningar kan åstadkomma det som är nödvändigt för att fullfölja Herrens verk.

Exempel på sådant som bara kan åstadkommas genom organiserade grupper av troende är insatser för att hjälpa fattiga, förkunna evangeliet i hela världen och bygga och underhålla tempel. Profeten Joseph Smith sa att Guds syfte med att samla sitt folk var ”att bygga ett hus åt Herren, vari han [kan] uppenbara ... förrättningar som tillhör hans hus och hans rikes härligheter, samt undervisa folket om frälsningens väg”.⁴

En organisation behövs också för att uppnå Herrens befallning att ”[vara] ett, om ni inte är ett är ni inte mina” (L&F 38:27). President Henry B. Eyring i första presidentskapet har sagt att vi inte kan uppnå den enigheten som enskilda. ”Vi måste söka den och bli berättigade till den tillsammans med andra. Det är därför inte överraskande”, säger han, ”att Gud uppmanar oss att samlas så att han kan välsigna oss.”⁵

Enskilda troende behöver också uppleva religion genom en religiös organisation därför att det bara är på det sättet vi auktoritativt kan bli tillrättavisade eller bestraffade för synd och felsteg. Sådan tillrättavisning är viktig för vår andliga tillväxt (se L&F 136:31; 101:4–5; se även Mosiah 23:21–22).

Äldste Neal A. Maxwell (1926–2004) tog upp en annan anledning till att religiösa eller andliga personer behöver vara organiserade: ”därför att individuell godhet på måfå inte är tillräcklig i kampen mot ondskan”.⁶

Jesu Kristi återställda kyrka leds av profeter och apostlar

Jesu Kristi kyrka måste ha ledare som är valda av honom och som fått makt och myndighet att förkunna hans vilja för hans folk.

”Ni har inte utvalt mig”, sa Frälsaren, ”utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut och bära frukt” (Joh. 15:16). Bibeln är tydlig vad gäller vem som väljer profeter och apostlar. I Gamla testamentet ser man det tydligt i Moses och Samuels kallelser, och i Nya testamentet ser man det i de tolv apostlarnas och aposteln Paulus kallelser (se 2 Mos. 3; 1 Sam. 3; Mark. 3; Apg. 9). Dessa ledare var inte volontärer och de valdes inte av troende.

Bibeln visar också att religiösa ledare måste ha Guds prästadömes myndighet, vilken förlänas av någon som redan har den myndigheten. Bibelns beskrivning av hur Aron, de tolv apostlarna och de sjuttio kallades och bemyndigades illustrerar den här principen (se 2 Mos. 28:1–4; Mark. 3:14–15; Luk.

1835 JOSEPH SMITH OCH TOLV APOSTLAR

I DAG RUSSELL M. NELSON OCH TOLV APOSTLAR

10:1, 17). Prästadömetts myndighet kom inte från skriftstudier eller från en önskan att tjäna. Och ordinationen som förlämnar prästadömsmyndigheten kommer från kyrkans ledare och blir offentligt känd (se L&F 42:11).

I Gamla testamentet var *profeter* de andliga ledarna. De hade tre olika roller. Några, till exempel Abraham, var heliga män som utförde en profetisk funktion för sina efterkommande. Några ledare utövade både politisk och prästerlig makt, som till exempel Mose och Josua. De flesta verkade i sin profetiska roll oberoende av patriarkalisk eller politisk ställning, som Samuel och Jesaja. I Mormons bok ser vi också de här tre olika rollerna, till exempel hos Lehi (patriark), kung Benjamin (politisk ledare) och Alma den yngre (efter att han frånsagt sig sin befattning som överdomare) (se 1 Ne. 1–2; Mosiah 1–6; Alma 4–5). Det är dock tydligt att alla profeter före Jesus Kristus kallade folket till omvändelse, och, framför allt, profeterade om Messias ankomst.⁷

Apostelns ämbete hittar vi först i Nya testamentet när Frälsaren kallade apostlar under det att han organiserade sin verksamhet att predika, döpa och bota. Aposteln Paulus skrev att kyrkan är uppbyggd ”på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv” (Ef. 2:20). Jesus kallade också sjuttio och sände ut dem att tjäna (se Luk. 10:1, 17), och han bemyndigade kallandet av andra ämbetsmän, så som herdar och lärare (se Ef. 4:11).

En ytterst viktig funktion som apostlarna hade i kyrkan som Jesus grundade var att inneha prästadömetts nycklar. När Frälsaren lovade aposteln Petrus ”himmelrikets nycklar”

beskrev han det som makten varigenom ”allt som du binder på jorden ska vara bundet i himlen” (Matt. 16:19). Med andra ord försäkrar nycklarna att de handlingar som utförs genom prästadömetts myndighet på jorden också verkställs i himlen. Apostlar som innehar prästadömetts nycklar har rätten och ansvaret att presidera över och leda Guds prästadömes aktiviteter och Jesu Kristi kyrka på jorden.⁸ Detta omfattar utförandet av och översynen över evangeliets väsentliga förrättningar.

Som en del av sitt ansvar har profeter och apostlar den profetiska plikten och gåvan att undervisa om evangeliets sanningar och att vittna som ”särskilda vittnen om Kristi namn i hela världen” (L&F 107:23). De ser vad som är sanning och villfarelse och fastställer auktoritativt: ”Så säger Herren.” President J. Reuben Clark jr (1871–1961), förste rådgivare i första presidentskapet, förkunnade att apostlar ”har rättigheten, makten och myndigheten att förkunna Guds sinne och vilja för hans folk, underkastade kyrkans presidents övergripande makt och myndighet”.⁹

Som Faderns och Sonens tjänare undervisar och råder apostlar och profeter enligt ledning från den Helige Anden, utan någon annan önskan än att säga det som är sant och att uppmuntra alla att följa stigen till Guds välsignelser, däribland hans slutliga bestämmelse för alla sina barn: evigt liv, ”den största av alla Guds gåvor” (L&F 14:7). Vi kan lita på deras röster.

President M. Russell Ballard, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, har sagt: ”I dagens värld där

Det finns en tydlig, obesudlad, opartisk röst som du alltid kan räkna med. Och det är den levande profetens och apostlarnas röst.

teve- och radiokommentatorer tjugofyra timmar om dygnet spyr ut motsägelsefulla åsikter, där marknadsförare tävlar om allt från dina pengar till din röst, finns det en tydlig, obesudlad, opartisk röst som du alltid kan räkna med. Och det är den levande profetens och apostlarnas röst. Deras enda motiv är '[din själs] eviga välfärd' (2 Ne. 2:30)."¹⁰

Tillgången till apostlarnas och profeternas undervisning är både en välsignelse och ett stort ansvar. Välsignelsen är den ständiga tillgången till det som Herren vill att vi ska höra. Ansvaret är att den här tillgången till Herrens lärdomar gör oss ansvariga att höra och att följa dessa lärdomar. Tråkigt nog misslyckas vissa troende med att fullfölja det ansvaret. Det är inte någon överraskning att många i världen förkastar det faktum att Gud ger apostlar och profeter myndigheten och inspirationen att tala i hans namn. Ännu fler förkastar profeterna och apostlarna därför att de förnekar Guds existens eller att det finns sådant som är absolut rätt och fel.

Som väl är väljer många att tro på och följa profeternas lärdomar. De får de utlovade välsignelserna. President Russell M. Nelson har sagt: "Guds sedan länge etablerade mönster att undervisa sina barn genom profeter lär oss att han välsignar varje profet och att han välsignar dem som ger akt på profetiska råd."¹¹

Profeter och apostlar verkar genom råd

Herren leder sin kyrka genom profeter (plural) och apostlar (plural) när de verkar genom råd. Det finns många exempel på detta.

Herren kallar en profet att inleda en ny tidsutdelning. Sedan, allteftersom den nya återställelsen växer och mognar, uppenbaras och lärs lärdomar och riktlinjer för gruppen ut genom en organisation som leds av apostlar och profeter. Allteftersom den återställda kyrkan således växte och mognade i denna slutliga tidsutdelning uppenbarade Herren att dess viktigaste

angelägenheter och svåraste fall skulle avgöras av ett råd bestående av första presidentskapet och de tolv apostlarna (se L&F 107:78–79). Där måste varje beslut "ske genom detsamma enhälliga röst" (L&F 107:27). Annars skulle de inte vara "berättigade till samma välsignelser som de beslut var som fordom fattades av ett kворum av tre presidenter" (L&F 107:29).

Härigenom ser vi Herrens anvisning att hans kyrka måste styras av råd bestående av apostlar och profeter. Detta skyddar och främjar den enighet som är nödvändig i Herrens kyrka.

”I början av detta verk uppenbarade Herren att tre högpräster skulle presidera över hans kyrkas högpräster och över hela kyrkan”, lärde president Joseph F. Smith (1838–1918) under den generalkonferens när han inröstades som kyrkans president.¹² Han betonade vikten av att ha *tre* högpräster i presidentskapet genom att förkunna ”att det är fel att en man ska utöva all den myndighet och kraft som tillhör presidentskapet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga”.¹³ Han tillade: ”Herren har aldrig avsett att en enda man skulle ha all makt. Av den orsaken har han i sin kyrka satt presidenter, apostlar, högpräster, sjuttio, [etc].”¹⁴

Tanken om plural – *profeter* och *apostlar* – är också framträdande i följande välkända undervisning av president Joseph Fielding Smith (1876–1972): ”Det är en sak som vi borde ha utomordentligt klart för oss. Varken kyrkans president eller första presidentskapet, inte heller första presidentskapets och de tolv förenade röster kommer någonsin att leda de heliga vilse eller ge världen råd som är emot Herrens sinne och vilja.”¹⁵

För att bli en officiell lära i Jesu Kristi kyrka måste enskilda lärdomar från apostlar, och även profeter, fastställas av andra apostlar och profeter genom en godkännandeprocess. Detta visas i Bibeln i apostlarnas godkännande handling när Petrus rapporterade sin uppenbarelse om att ta evangeliet till hedningarna (se Apg. 11:1, 18). När dispyten över behovet av omskärelse på liknande sätt fördes fram till apostlarna påminde Petrus dem om vikten av uppenbarelsen han hade fått. Då godkände och avgjorde rådet dispyten med ett bekräftande brev till kyrkan (se Apg. 15).

På liknande sätt kanoniserar inte någon lära i den återställda kyrkan förrän kyrkans medlemmar har tagit emot den enligt lagen om allmänt bifall (se L&F 26:2, 28:13). Den principen uppenbarades 1830 och har tillämpats sedan dess.¹⁶ Denna sedvänja, som inte följdes av de existerande kyrkorna under den period vi kallar avfallet, skyddar evangeliets sanningar från att ändras eller påverkas av privata tankar eller enskilda åsikter.

Slutligen bevaras den viktiga enigheten angående läran bland olika ledare av den sedan länge fastställda regeln att frågor som ställs till enskilda apostlar eller andra auktoriteter om lärdomar eller riktlinjer som inte är tydligt förklarade i skrifter eller handböcker ska vidarebefordras till första presidentskapet (se L&F 124:126).¹⁷

Profeter och apostlar vittnar om Jesus Kristus

Under sin verksamhet sa profeten Joseph Smith: ”Liksom Gud vägledde Abraham, Isak och Jakob som familjer, och Israels barn som en nation, så måste vi som en kyrka vägledas av honom om vi ska ha framgång och bli bevarade och styrkta.”¹⁸

Den här artikeln har beskrivit hur Herren har utfört sitt verk i alla tider och hur hans mönster och tillvägagångssätt fortsätter i vår tid. Som aposteln Petrus lärde har alla profeter vittnat om Kristus (se Apg. 10:43). I vår tid fortsätter Herren sitt verk genom profeter och apostlar som är bemyndigade att handla i hans namn för att utföra hans verk – att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan. ■

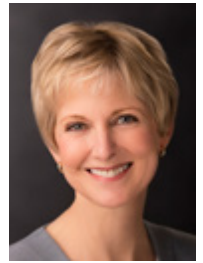
SLUTNOTER

1. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 2.2.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 118.
3. D. Todd Christofferson, ”Varför kyrkan?” *Liahona*, nov. 2015, s. 108 (det här talet är en värdefull källa till första delen av den här artikeln); se även David A. Edwards, ”We Need Christ’s Church”, youth.ChurchOfJesusChrist.org.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 412.
5. Henry B. Eyring, ”Våra hjärtan förenade i enighet”, *Liahona*, nov. 2008, s. 69.
6. Neal A. Maxwell, ”Varför inte nu?” *Nordstjärnan*, maj 1975, s. 41.
7. Se Bible Dictionary, ”Prophet”.
8. Se *Handbok 2*, 2.2.
9. J. Reuben Clark Jr, i Boyd K. Packer, ”De tolv apostlarna”, *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 6.
10. M. Russell Ballard, i ”Sustaining Our Prophets and Apostles”, ChurchOfJesusChrist.org; se även ”Here Am I, Send Me” (andakt vid Brigham Young University, 13 mars 2001), s. 5, speeches.byu.edu.
11. *Teachings of Russell M. Nelson* (2018), s. 305.
12. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* (1999), s. 225.
13. Se Joseph F. Smith, *Evangeliets lära* (1982), s. 146.
14. Joseph F. Smith, *Evangeliets lära*, s. 146.
15. Se Joseph Fielding Smith, ”Eviga nycklar och rätten att presidera”, *Nordstjärnan*, mars 1973, s. 108.
16. Se Läran och förbunden, inledningen till kapitel 138; förklaringar till Officiellt tillkännagivande – 2 och Boyd K. Packer, *The Holy Temple* (1980), s. 202.
17. Se James E. Faust, *Reach Up for the Light* (1990), s. 28–29; se även Läran och förbunden 68:4 och dess förklaring i Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, sammanst. av Bruce R. McConkie (1954), 1:139–140.
18. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 161.

*De här målningarna
av kvinnliga
konstnärer i
kyrkan skild-
rar kvinnans
inflytande
och många av
hennes roller.*

Jean B. Bingham
Hjälpföreningens
generalpresident

Enastående döttrar till Gud

Genom att tjäna på små och enkla sätt kan vi välsigna
våra familjer och andra på enastående sätt.

Redaktionens anmärkning: När vi tittar på varför vi behöver kyrkan förklarar syster Bingham hur vi, genom att tillhöra en organisation som Hjälpföreningen, får hjälp att uppnå vår gudomliga potential då vi tillsammans engagerar oss i Herrens frälsningsarbete.

Min berättelse är ganska ordinär. Jag älskade att lära mig saker när jag växte upp, men jag var aldrig bäst i något ämne. Jag kan inte skryta med några expertkunskaper. Jag spelar piano, men bara tillräckligt bra för att stappla mig igenom en psalm. Jag älskar att besöka konstmuseer men mina konstnärliga talanger är begränsade till klottrandet i mina anteckningsblock. Jag kan sy en kjol som går att använda, men en dräkt är definitivt bortom min förmåga.

Fastän jag hade välsignats med god hälsa och älskade att springa genom parken och simma i sjön, deltog jag inte i skolidrotten på någon nivå. Jag blev aldrig tillfrågad om jag ville vara någons dejt på en skolbal och blev aldrig president för något. Jag tillhörde aldrig den populära gruppen, och en slående attraktiv vän granskade en gång mina anletsdrag och sa: ”Du blir nog aldrig vacker, men du kan bli söt.” Med andra ord var jag bara en medelmåtta.

Några av er kanske kan relatera till de här upplevelserna och känna att ni bara är medelmåttor – kanske till och med mindre än så. Om du är mänsklig – och särskilt om du är kvinna – har du förmodligen upplevt stunder av självtvivel och missmod över att du inte är allt som du vill vara.

Och ändå, trots min medelmåttighet, såg min himmelske Fader mitt värde och har hjälpt mig utveckla de gåvor och talanger som han vet hjälper mig att bli allt som han har avsett att jag ska vara. Var övertygad om att din himmelske Fader ger dig allt *du* behöver för att bli enastående som dotter till Gud. Var och en av oss kan bli exceptionell på grund av våra unika uppsättning talanger och förmågor.

Till skillnad från världen finns det ingen prispall i himlen där bara en eller två personer får plats. *Var och en* av hans döttrar undervisades och förbereddes och begåvades i förutttillvaron med den förunderliga potentialen att bli en drottning i celestialet rike.

Din potential för storhet

Vad vill du åstadkomma i livet? Vilka mål och ambitioner har du? Om du har som långsiktigt mål att komma till celestialet rike och leva för evigt hos våra himmelska föräldrar och med älskade familjemedlemmar, kommer den fokuseringen att ta dig längre än vad du nu tror är möjligt (se 1 Kor. 2:9).

Du har en otrolig potential för att göra gott eftersom du är en förbundsdotter till himmelska föräldrar. Beviset på din inneboende potential för storhet är det enkla faktum att du föddes på jorden därför att du gjorde valet i förutttillvaron att acceptera din himmelske Faders frälsningsplan och att följa hans Sons, Jesu Kristi, exempel. Och eftersom Jesus Kristus var villig att ta på sig allas våra synder och svagheter – eller tillkortakommanden (se Alma 7:11–13) – och uppfyllde detta heliga förtroende genom sin oändliga försoning, kan vi vara förvissade om att vi kan bli allt som vi blev gudomligt utformade till att bli. När vi ingår och håller heliga förbund visar vi vår önskan att uppfylla denna gudomliga potential. Vi vet att vi inte kan göra det här på egen hand, men genom vår himmelske Faders kärlek och Frälsarens nåd kan vi uppnå allt som krävs för vår upphöjelse.

Den tanken stärkte mig när jag kallades att bli Hjälpföreningens generalpresident. Trots att jag vet att jag inte har all visdom och förmåga att göra det som krävs, får jag tröst och styrka av vetskapen att Gud ”har all visdom och all makt, både i himlen och på jorden” (Mosiah 4:9), och att om vi bara försöker, bara gör vårt bästa, hur ofullkomligt det än må vara, så är Herren ”på [vår] högra sida och på [vår] vänstra, ... och [hans] änglar [är] runt omkring [oss] för att upprätthålla [oss]” (L&F 84:88). Allt han kräver av oss är ”hjärtat och ett villigt sinne” (L&F 64:34). När vi följer hans bud får vi styrka att göra allt som krävs i det här livet och för att komma in i hans rike i livet efter detta. Valet att bli en lärjunge till Jesus Kristus ger oss möjlighet att ha större inflytande än väntat över människorna omkring oss.

Oavsett var vi bor, hur vår familj ser ut, summan på vårt bankkonto eller hur länge vi har varit medlemmar i kyrkan, kan vi ha ett mäktigt gott inflytande. Att visa redbarhet hemma och i samhället, använda en mild röst och vänliga ord mot ett besvärligt barn eller en jobbig medarbetare, visa dina normer genom din anständiga klädsel och ta dig ut ur din bekvämlighetszon för att bekanta dig med dem som bor runt omkring dig är bara några av många enkla saker vi kan göra som också hjälper andra att nå en högre nivå.

De som är bekanta med hur nya bosättningar historiskt sett grundlades världen över vet att många samhällen från början var tillfälliga grupper av råbarkade män som kom för att bedriva handel och göra sig en förmögenhet. Det var inte förrän kvinnor anlände i större antal och insisterade på att etablera kyrkor och skolor och en ordnad miljö som verkliga framsteg gjordes mot vad man kan kalla ett civiliserat liv.

”Sedan urminnes tider har samhället varit beroende av kvinnans moraliska styrka”, har äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum sagt. ”Även om den inte är det enda positiva inflytandet i samhället, har den moraliska grundval som kvinnan skapat visat sig vara av största vikt för allas gemensamma bästa. Efter som den varit så genomgripande är kvinnans moraliska styrka kanske ofta underskattad. ... Kvinnor för med sig till världen särskilda dygder, en gudomlig gåva som gör dem rustade att ingjuta sådana egenskaper som tro, mod, empati och förädling i förhållanden och i kulturer.”¹

Kvinnor har fått gåvor som gör att de kan se både detaljerna och helheten, ofta samtidigt. Upptäck dessa gåvor och använd dem, kära systrar!

Jag minns hur president James E. Faust (1920–2007) sa följande med sin djupa och

*Herren är nöjd med dina
ansträngningar när du
är fokuserad på att tjäna
Guds barn.*

samtidigt ödmjuka röst: ”Ni systrar förstår inte den fulla omfattningen av ert inflytande. Ni systrar berikar hela mänskligheten. ... Varje kvinna medför sin egen unika styrka till familjen och kyrkan.”²

Vad betyder Hjälpföreningen för dig?

Som vuxna kvinnliga medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga tillhör du och jag en av de äldsta och största kvinnoorganisationerna i världen. Med över 7,1 miljoner systrar världen över delar vi ett band som kan vara evigt.

Hjälpföreningen är mer än en lektion på söndagarna. Som president Faust sa är det ett gudomligt etablerat systerskap. Det är en plats för lärdom. Det är en organisation vars grundläggande målsättning är att bry sig om andra enligt vårt motto ”Kärleken upphör aldrig”.

”Medlemskapet i Hjälpföreningen ... utgör ett hem utanför det himmelska hemmet, där [vi] kan umgås med andra som delar [vår] tro och [våra] värderingar.”³

Det har varit gupp och utmaningar längs vägen. Om du har haft en mindre behaglig upplevelse i Hjälpföreningen, kom då ihåg att vi alla håller på att lära. Det är en trygg plats för systrar att ta upp sina frågor och för

dem som söker efter identitet och syfte. Det är en plats som hjälper oss att blomstra enskilt och förbättras kollektivt.

Om du känner till det uppdaterade uttalandet om Hjälpföreningens syften så vet du att ”Hjälpföreningen förbereder kvinnor för det eviga livets välsignelser när de ökar tron på vår himmelske Fader och på Jesus Kristus och hans försoning; [när de] stärker enskilda, familjen och hemmet genom förrättningar och förbund och [när de] arbetar i enighet för att hjälpa behövande.”⁴

Så för det första arbetar vi på att uppfylla vår gudomliga potential. För att kunna göra det ”verkar [vi] tillsammans” för att ”trösta och lindra” i Frälsarens namn.⁵ Vi deltar i frälsningsarbetet som innefattar medlemsmissionsarbete, att behålla nyomvända, att aktivera mindre aktiva medlemmar, tempeltjänst och släktforskning och att undervisa om evangeliet.⁶ Allt detta gör ni redan.

Var börjar vi?

Var och hur utför vi det här arbetet? När vi lägger armen om en blyg syster i kyrkan, när vi pratar med en ung kvinna som har det svårt, när vi matar och klär och undervisar ett barn varje dag, när vi berättar för en granne vad det är med det återställda evangeliet som gör oss glada, när vi besöker templet fast vi egentligen inte har tid, när vi arbetar på att utveckla våra talanger med avsikten att vara ett redskap för Herren – alla de här handlingarna och många andra enkla men betydelsefulla tjänandegärningar är en del av frälsningsarbetet. Det är vår mission, och den är sannerligen stor⁷, men den är genomförbar när var och en gör något – och är ihärdig!

Som Emma Smith, Hjälpföreningens första generalpresident, sa 1842: ”Vi ska göra något extraordinärt.”⁸

*Det finns
många enkla
saker vi kan
göra som
hjälper andra
att nå en högre
nivå.*

En upptagen ung mor i Arizona, till exempel, undrade vad hon kunde göra för att hjälpa en nyanländ flyktingfamilj i sitt samhälle. Snart fick hon veta att hon kunde ge dem några saker till deras tomma lägenhet. När hon och hennes barn besökte familjen och hade med sig sakerna insåg hon att mamman inte hade någon väska att ha sina personliga tillhörigheter i. Hon visste att hon och många av hennes vänner hade flera väskor så hon lade ut en förfrågan på sociala medier. Den enkla början har blomstrat ut till en lagerlokal full av sådant som nyanlända familjer kan behöva och skapade ett fint band mellan dessa båda kvinnor med olika trosuppfattningar.

Syster Eliza R. Snow, Hjälpföreningens andra generalpresident, vittnade om Hjälpföreningens välsignelser: "Om någon av Israels döttrar eller mödrar känner sig det minsta [begränsad] i sin nuvarande miljö får de nu många möjligheter att använda alla de krafter och förmågor till att göra gott som de så frikostigt har begåvats med."⁹

Så vilken extraordinär sak väljer du att göra? Välj något som passar din tillgängliga tid och dina resurser. "Löp inte fortare och arbeta inte mer än du har fått kraft ... till ..., men var flitig intill änden" (L&F 10:4). Oavsett om ditt frälsningsarbete i stort sett sker i hemmet vid den här tiden i livet eller om ditt inflytande sträcker sig globalt, eller ligger någonstans mitt emellan, är Herren nöjd med dina ansträngningar när du är fokuserad på att tjäna Guds barn och på det eviga målet att återvända till honom som en ny och förbättrad version av ditt andliga jag. Som äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kvorum sa så talande: "Upphöjelse är vårt mål. Lärjungskapet är vår resa."¹⁰

När vi färdas framåt på lärjungskapetets väg, må vi besluta oss för att nå ut på små och enkla sätt som välsignar våra familjer och andra på extraordinära sätt. Må vi sätta värde på våra relationer i den här gudomligt utformade organisationen och lära känna och följa Jesus Kristus, vars lärdomar och fullkomliga exempel leder oss tillbaka till vår himmelske Fader. ■

Från ett tal under kvinnokonferensen vid Brigham Young University den 5 maj 2017.

SLUTNOTER

1. D. Todd Christofferson, "Kvinnans moraliska styrka", *Liahona*, nov. 2013, s. 29.
2. James E. Faust, "Vad det innebär att vara en Guds dotter", *Liahona*, jan. 2000, s. 123.
3. James E. Faust, "Vad det innebär att vara en Guds dotter", s. 121.
4. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 9.1.1.
5. "Som systrar i Sion", *Psalmer*, nr 199.
6. Se *Handbok 2*, 5.1.
7. Se "Som systrar i Sion", *Psalmer*, nr 199.
8. Emma Smith, i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 14.
9. Eliza R. Snow, i *Döttrar i mitt rike*, s. 44.
10. Dieter F. Uchtdorf, "Det fungerar utmärkt!" *Liahona*, nov. 2015, s. 23.

Sharon Eubank
första rådgivare i
Hjälpföreningens
generalpresident-
skap

OCH HERREN KALLADE SITT FOLK

SION

Må vi följa den profetiska uppmaningen att bygga Sion – vara av ett hjärta och ett sinne, leva i rättfärdighet och sträva efter att inte ha några fattiga bland oss.

Redaktionens anmärkning: Som medlem av Hjälpföreningens generalpresidentskap och president för Latter-day Saint Charities delger syster Eubank här sitt unika perspektiv på hur kyrkans ändamål och organisation kan hjälpa oss att arbeta tillsammans för att utrota fattigdomen i våra samhällen och i våra hjärtan.

När besökare kommer till kyrkans humanitära center i Salt Lake City ber jag dem ofta att läsa upp ett citat av Joseph Smith som sitter i vestibulen: "[En medlem av kyrkan] ska mätta den hungrige, klä den nakne, dra försorg om änkan, torka den föräldralöses tårar, trösta den bedrövade, vare sig de tillhör denna kyrka eller någon annan, eller ingen kyrka alls, varhelst han finner dem."¹

Detta sades vid en tid när kyrkan var allvarligt skuldsatt, ledarna höll på att bosätta nyomvända i ett nytt område och Nauvoo tempel höll på att byggas. Hur kunde profeten Joseph ens överväga att hjälpa fattiga i *den här* kyrkan, för att inte tala om andra? Men även under dessa svåra omständigheter förstod Joseph att omsorgen om behövande *alltid* måste vara ett huvudfokus för Herrens förbundsfolk.

En vision för Sion

En av de första uppgifterna Joseph åtog sig efter att ha organiserat kyrkan i april 1830 var en inspirerad översättning av Bibeln. Jag har ofta undrat varför. Varför skulle han arbeta på att översätta 1 Moseboken på nytt vid det här kritiska vägskälet i kyrkans historia? Den boken var redan så välkänd. Men det översättningsarbetet blev så småningom Moses bok i Den kostbara pärlan, med värdefulla detaljer av stor vikt för den nutida kyrkan.

De här kapitlen uppenbarade Moses och Enoks upplevelser, vilka på sätt och vis är anmärkningsvärt lika Josephs egen upplevelse. Varje profet kallades av Herren att utföra ett stort verk. Herren visade var och en av dem sina skapelser så att de kunde få en bättre inblick i sin roll i planen (se L&F 76; Mose 1; 7). Deras övergripande uppdrag kan sammanfattas enligt följande: **Samla Israel som en prästerlig nation, bygga upp Sion och göra förberedelser för att välkomna Jesus Kristus.**

Men hur kan de åstadkomma något sådant? Enok ger ett kort och koncist svar: "Och Herren kallade sitt folk SION, eftersom de var av *ett hjärta* och *ett sinne* och *levde i rättfärdighet*, och det fanns *inga fattiga bland dem*" (Mose 7:18; betoning tillagd).

En viktig del av kyrkans uppdrag i vår tid är att utrota fattigdomen som finns i våra samhällen och i våra hjärtan,

etablera ett enat Sion och förbereda folket för Jesu Kristi, Guds Sons återkomst.

Att sörja för våra medmänniskor på Herrens sätt

Miljarder dollar har spenderats av institutioner och organisationer för att utrota fattigdom under det senaste århundradet. Men trots allt välment arbete har en stor del av det misslyckats och varit förgäves. Varför? Därför att det oavsiktligt skapade beroende istället för kompetens.

Herrens sätt är att bygga upp både givare och mottagare, att låta människor ta eget ansvar och att upphöja de fattiga i det "att de rika ödmjukas" (L&F 104:16). Ibland kallar vi det här för *oberoende*, men det som egentligen händer är att den gudomliga kraften i varje människa släpps lös så att han eller hon först kan lösa sina egna problem med Guds hjälp och sedan tjäna andra.

Gamla och nya exempel

Joseph Smith tjänade glatt andra på Herrens sätt. Efter att i många dagar ha letat efter arbete i Nauvoo utan framgång, bestämde James Leach och hans sväger sig för att be profeten om hjälp. James berättade:

"Jag sa: 'Herr Smith, förlåt, men har ni något arbete åt oss så att vi kan skaffa oss några förnödenheter?' Han såg glatt

på oss och sa med sådan vänlighet: 'Nå, pojkar, vad kan ni göra? ... Kan ni gräva ett dike?' Jag svarade att vi skulle göra vårt allra bästa. ...

När vi var färdiga gick jag till honom och sa att det var klart. Han kom och tittade och sa: 'Jag kunde inte ha gjort det bättre själv. Följ nu med mig.' Han gick före oss till affären där han sa att vi fick välja ut den bästa skinkan eller det bästa fläsket. Försagd som jag var sa jag att det vore bättre om han gjorde det åt oss. Så han valde ut två av de största och bästa köttstyckena och en säck mjöl åt var och en av oss och frågade om det var bra så. Vi sa att vi var villiga att arbeta mer för det, men han sa: 'Om ni är nöjda, pojkar, så är jag nöjd.'

Vi tackade honom vänligt och gick hemåt, glada över vår Guds profets goda hjärta.”²

Ett nutida exempel på samma försiktiga balansgång mellan generositet och oberoende inträffade år 2013 när tyfonen Haiyan svepte genom centrala Filippinerna och skadade eller förstörde över en miljon bostäder. I stället för att bara bidra urskillningslöst, vilket kunde resultera i beroende och slöseri, tillämpade kyrkan oberoendepprinciper för att hjälpa drabbade invånare att utveckla nödvändiga färdigheter för att bygga upp sina bostäder igen. Husmaterial införskaffades och lokala ledare i kyrkan kontrakterade byggnadshandledare. Invånare som var i behov av bostad fick verktyg, material och utbildning så att de kunde bygga sina egna bostäder. De hjälpte sina grannar att göra detsamma.

Efteråt fick varje deltagare ett yrkescertifikat som bekräftade deras nyfunna färdigheter och kvalificerade dem för viktiga anställningsmöjligheter. Den här kombinationen av hjälp och arbetsutbildning byggde inte bara bostäder – den byggde kapacitet. Den gjorde mer än att bara återställa hem – den återställde folkets självförtroende.³

Små bidrag gör skillnad

Vi behöver inte vara välbärgade för att hjälpa till. En ung man skrev följande om sin upplevelse med Joseph Smith: ”Jag [stod] utanför Josephs hus ... och flera män satt på staketet. Joseph kom ut och talade till oss alla. Ganska snart kom en man fram och sa att en fattig broder som bodde en bit utanför stan hade fått sitt hus nedbränt kvällen före. Nästan alla männen sa att de var ledsna för det som hänt mannen. Joseph stack handen i fickan, tog fram fem dollar och sa: 'Jag tycker synd om denne broder till ett belopp av fem dollar. Till vilket belopp tycker ni synd om honom?'”⁴

Jag träffade nyligen en tioårig pojke från en by på landsbygden som använde sin egen lilla summa pengar till att köpa en kupong som skulle

ge ett barn poliovaccinering. Pojken hade läst om barn som blivit förlamade av polio och han ville inte att andra skulle lida av sjukdomen. Jag förundrades över hur han hade studerat och hur eftertänksam han var med sitt lilla bidrag.

Vi har förstås alla något att ge, oavsett våra omständigheter, och den verkliga effekten av våra bidrag kan inte enbart mätas efter det monetära värdet.

Kraften i förenade hjärtan

Om vi menar allvar med våra förbund strävar vi alla efter att vara av ett hjärta och ett sinne och leva i rättfärdighet, och inte ha några fattiga bland oss. Det binder samman våra hjärtan och minskar orättfärdigheten i världen. Men det finns en ännu större kraft när människor i förbundet förenar sina ansträngningar: Familjer, kворum, Hjälpföreningen, Unga kvinnors klasser och stavar kan organisera sig för att avhjälpa specifika behov i sina samhällen och göra enorm skillnad.

Kyrkans humanitära organisation Latter-day Saint Charities kombinerar många små insatser för att hjälpa människor i nödsituationer runtom världen.⁵ Kyrkans medlemmar bidrar generöst med tid, pengar och expertis. De flesta av bidragen är blygsamma: en liten donation pengar eller några timmars volontärbete. Det här blir en nutida parallell till änkans gåva (se Mark. 12:41–44). De här till synes små bidragen visar världen vad änkor och bönder och tioåriga pojkar kan göra när de förenar sina resurser och sedan ber Herren att öka värdet (se 1 Kor. 3:6).

Vi har kommit långt sedan kyrkans första dagar när det gäller att bygga Sions villkor, men det finns fortfarande mycket att göra. Må Gud välsigna var och en av oss när vi söker efter behövande och gör vad vi kan för att lindra deras bördor och stärka deras kapacitet. Och må han också välsigna sin kyrka till att samordna och öka medlemmarnas enskilda ansträngningar och därigenom uppfylla den profetiska befallningen att bygga Sion – att vara av ett hjärta och ett sinne, leva i rättfärdighet och sträva efter att inte ha några fattiga bland oss – tills Frälsaren kommer tillbaka. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 422.
2. James Leach, i "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, 1 mars 1892, s. 152–153; interpunktion moderniserad; styckeindelning ändrad.
3. Se "Mormon Volunteers Building Homes for Typhoon Haiyan Victims", 21 feb. 2014, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
4. Andrew J. Workman, i "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, 15 okt. 1892, s. 641; se även *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 455.
5. Se latterdaysaintcharities.org.

Ubons församling klarar det!

Våra församlingsmedlemmar var sällan tillsammans allihop – inte ens i kyrkan. Vad kunde vi göra för att föra ihop alla?

Akanit Sapprasert

Många medlemmar här i Thailand har svårt att komma till kyrkan på grund av skolmöten, dåligt väder (de flesta medlemmarna färdas med motorcykel) och avstånd. Medlemmarna i min församling, Ubons församling, har alla de här utmaningarna och fler, vilket gör det svårt att komma till kyrkan.

En söndag undrade jag hur vi skulle kunna hjälpa medlemmarna se välsignelserna med att utöva tron att tillbe tillsammans oftare. Jag fick en idé: ”Vi kan välja en söndag och fokusera på att få alla medlemmarna att komma till kyrkan den dagen.” Om vi kunde få alla medlemmarna att komma samma dag så skulle de verkligen få se och känna styrkan i församlingen.

Våra ledare och medlemmar i församlingen gillade idén och engagerade sig i planeringen av det hela. Vi bestämde ett datum, den 17 juni 2018 – söndagen närmast årsdagen för bildandet av Ubons stav i Thailand – och började skicka meddelanden om det via sociala medier. Vi kallade händelsen ”Låt oss komma till kyrkan samma söndag! 200 på sakramentsmötet – Ubons församling klarar det.”

Nästan hela församlingen engagerade sig i att uppmuntra varandra att komma. Alla skickade meddelanden för att övertala andra att vara med på händelsen. Medlemmarna inbjöd också återvändande medlemmar och vänner som inte var medlemmar. Och det var så många som tackade ja!

Vi insåg att det var mer än bara en trevlig sammankomst för att se hur många som skulle komma. Vi ville att det skulle vara en extra andlig upplevelse som skulle hjälpa medlemmarna att prioritera närvaro på sakramentsmötet. Så månaderna före händelsen uppmuntrade biskopsrådet medlemmarna att undvika aktiviteter som kunde minska betydelsen av sakramentet eller gudsdyrkan.

Vi gjorde till och med bokmärken för att hjälpa medlemmarna komma ihåg händelsen och Anden som vi visste skulle finnas där tack vare allas ansträngningar att komma. På bokmärket fanns namnet på händelsen och ett skriftställe: ”Jag har sagt att ni är gudar, att ni alla är den Högstes [barn]” (Ps. 82:6). Vi valde det skriftstället för vi ville att alla skulle inse att de är barn till Gud och har potential att bli som han.

Medlemmarna planerade länge för att kunna komma den bestämda dagen. Till slut kom dagen. Men det gjorde också hindren. Det

spöregnade kvällen före och det fortsatte regna hela natten. Ett annat hinder för några medlemmar var att ett viktigt skolmöte ägde rum samtidigt som kyrkans möten.

Vi uppmanade alla att be om att de här hindren skulle tas bort eller övervinnas. Vid sjutiden på söndagsmorgonen slutade det regna. Och när vi kom till kyrkan var familjerna där som behövde vara med på skolmötet. När vi frågade dem om det andra mötet, sa de: "Vi måste komma till sakramentsmötet först." Det stärkte mitt vittnesbörd om hur viktigt Herrens sakrament är.

Medlemmarna hade med sig många vänner och grannar till mötet. En syster i församlingen hade med sig åtta vänner som aldrig hade varit

i kyrkan tidigare! Eftersom det hela tiden kom fler personer behövde vi öppna upp till extrautrymmet. Närvaron på sakramentsmötet räknades till 215 personer! Under hela mötet kände jag att den Helige Anden var med oss och att Gud hjälpte oss lyckas i vår strävan.

Efter den härliga söndagen ökade antalet personer som kom regelbundet till sakramentsmötet. Det var bland annat tre bärare av melkisedekska prästadömet som började komma till kyrkan regelbundet med sina familjer. I en familj döptes och konfirmerades barnen följande månad.

Våra stavsledare såg vilken bra upplevelse det här var för vår församling och bestämde sig för att göra något liknande. För stavshändelsen bestämde varje medlem sig för att komma till sin egen församling på samma söndag. Händelsen var också mycket lyckad i hela staven. Jag vet att en församling hade 208 personer närvarande! Jag är så tacksam för välsignelserna som jag och min församling har fått tack vare de här händelserna och för Anden vi kände när vi förberedde och deltog i dem. ■

Författaren bor i Isan, Thailand.

Väder, avstånd och skolscheman hindrar många thailändska medlemmar från att komma till kyrkan, så Ubons församling bestämde sig för att sätta upp ett datum och uppmuntra så många som möjligt att komma.

"Obekvämt sant"

New York/Pennsylvaniamissionen med inriktning på kyrkans historiska platser erbjuder unika tillfällen att sprida Jesu Kristi evangelium. Vi proselyterar, undervisar och döper liksom andra missionärer, men vi har också det underbara uppdraget att undervisa om de heliga händelser som ägde rum på dessa platser.

Vi tjänar vid familjen Smiths gård, vid platsen där Mormons bok publicerades, vid besökscentret nära kullen Cumorah och vid Peter och Mary Whitmers gård. Vi tar med gäster runt på de här heliga platserna och hjälper dem bli mer bekanta med historien och händelserna som rör återställelsen.

En dag tog min kamrat och jag med en ung irländsk familj på en rundtur på familjen Smiths gård. De var nyomvända sedan bara två år tillbaka.

När vi stod i den restaurerade

timmerstugan där Joseph Smith och hans familj bodde på våren 1820 berättade min kamrat och jag om de viktiga händelser i Josefs barndom som ledde till att han gick ut i skogen för att be om att få veta vilken kyrka han skulle sluta sig till. Vi berättade för dem om Josefs upplevelse när vår himmelske Fader och Jesus Kristus visade sig för honom och besvarade hans bön. Sedan frågade vi dem hur det kändes när de fick höra om Joseph Smith och hans första syn för första gången.

Jag väntade mig att de skulle delge samma känslor som de flesta andra – att de hade fått en varm känsla inom sig eller att de hade insett att det måste vara sant eftersom Anden de kände var så stark. I stället sa de att de hade känt att det var "obekvämt sant". Det fick oss att haka till. Vi bad dem förklara vad de menade.

De sa att livet hade varit bra innan de hörde talas om evangeliet, och tanken på att ändra på den bekväma livsstilen kändes besvärlig. Men när de fick en andlig bekräftelse på att det var sant insåg de att de måste förändra sin livsstil.

Deras intressanta och uppriktiga vittnesbörd var imponerande. Eftersom de verkligen hade fått ett vittnesbörd om Joseph Smith och Jesu Kristi återställda evangelium var de villiga att göra obekväma förändringar i livet och sluta sig till kyrkan. De gjorde det eftersom de visste att förändringarna var det bästa som kunde hända familjen!

Jag älskade verkligen min mission. Det råder inget tvivel om att platserna där jag tjänade är heliga. Allt vi berättade om som hände här, hände verkligen. Det är ett underverk. ■

Taylor Crofts, Wyoming, USA

De hade känt att den första synen var "obekvämt sann". Vi bad dem förklara vad de menade.

Jag blev fjorton igen

När jag var på en affärsresa i Rochester i staten New York bestämde jag mig för att köra den korta biten till kyrkans historiska platser i Palmyra, en sträcka på omkring 4 mil. Jag var särskilt intresserad av att se den heliga lunden.

Vid den tiden hade jag svårigheter både på jobbet och hemma och längtade efter en egen helig upplevelse som på något mäktigt sätt kunde bekräfta för mig att min himmelske Fader bryr sig om mig.

Det här var flera år innan besökscentret vid kullen Cumorah och Palmyra tempel byggdes. Jag parkerade nära familjen Smiths hem, klev ur bilen och följde skyltarna till den heliga lunden. Med en bön i hjärtat gick jag längs stigen genom träden. Jag funderade medan jag gick och knäböjde och bad. Jag kände mig lugn, men jag såg ingen ljuspelare och

fick inga överväldigande känslor. Min oro och mina bekymmer tyngde mig fortfarande.

Något besviken begav jag mig till den restaurerade timmerstuga där familjen Smith hade bott. Jag föreställde mig hur de arbetade, läste skrifterna och bad där. Jag tittade på rummen på övre våningen och på köket med den tegelstensklädda öppna spisen, träbordet och trästolarna, och andra enkla möbler. Jag slogs av tanken att det var i ett hem som detta som en fjortonårig pojke bodde när han, full av frågor, bestämde sig för att gå ut och fråga Gud.

När jag stod i dörröppningen och skulle gå därifrån tittade jag bort mot den heliga lunden. Jag visste att Joseph Smith hade gått ut i skogen i närheten och där bett och sedan sett Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus. Plötsligt sköljde en våg av medlidande med

Joseph över mig. Det var som om jag kände det som Joseph kände innan han bad. Jag ”brast i vishet”, men jag visste att jag kunde be till Gud och få svar (se Jak. 1:4–5). Jag mindes hur jag hade bett med tro som tonåring och känt frid och tillförsikt. Jag kände samma hopp och hjärtat fylldes av kärlek. Det var som om jag var fjorton igen.

Jag böjde huvudet och uppsände en stilla bön av tacksamhet. Jag hade fått mitt svar. Min himmelske Fader brydde sig verkligen om mig. Och om jag fortsatte att lita på honom så skulle han fortsätta att svara. ■

Richard M. Romney, Kyrkans tidningar

Min ö av tro

När jag som barn växte upp på Robinson Crusoe-ön, 67 mil utanför Chiles kust, undervisade våra föräldrar mina syskon och mig om tro och uthållighet.

Ett av dessa minnesvärda tillfällen inträffade en söndag när regnet öste ner. Mina föräldrar visste att de hade en förpliktelse mot Herren – de måste komma till kyrkan. Våra paraplyer var trasiga så vi hade bara våra jackor och stövlar till skydd mot ovädret. Mamma kom på att vi kunde använda soppåsar som skydd. Vi tyckte inte det var pinsamt att vi var de enda som gick nerför gatan i regnet. Vi visste att vi gjorde det som Herren ville att vi skulle göra.

När vi var framme vid huset som vi använde som kyrka insåg vi att vi var de enda som hade kommit den söndagen. Många söndagar var sådana. Pappa var grenspresident och ledde ofta möten där det bara var barn och några hjälpföreningssystrar. Han brukade också välsigna och dela ut sakramentet.

Jag saknar den där tiden när vi gick i kyrkan som familj. Stunderna när vi sjöng psalmer tillsammans och lärde oss om vår himmelske Fader och hans Son Jesus

Kristus är kära minnen. Mitt hjärta är fortfarande kvar på Robinson Crusoe-ön. Alla mina barndomsminnen, däribland mina föräldrars undervisning om evangeliet, har jag därifrån.

Med bara några få medlemmar i kyrkan på ön hade vi inte de program eller resurser som många medlemmar får ta del av. Men mina föräldrar lärde oss att vi skulle gå i kyrkan, be och läsa i skrifterna. Jag fick styrka och vägledning när jag läste i skrifterna och upplevde stunder av personlig uppenbarelse. Jag minns särskilt en söndag när jag fick en bekräftelse på att jag skulle gå ut som missionär.

När jag gick på college i Viña del Mar i Chile tänkte jag på hur mina föräldrar hade gått till kyrkan med mig i sol, regn, hagel och storm. Varje söndag gjorde det minnet att jag kom upp ur sängen, gjorde mig i ordning och gick till kyrkan – oavsett vad som hände ute.

Jesu Kristi evangelium var det centrala i mitt liv som barn, som missionär och nu som fru och mamma. Nu när jag har en egen familj ska min man och jag föra mina föräldrars trofasta exempel vidare till våra barn. ■

Belén Aros, Coquimbo, Chile

Vi tyckte inte det var pinsamt att vi var de enda som gick nerför gatan i regnet. Vi visste att vi gjorde det som Herren ville att vi skulle göra.

Skulle vi tacka ja till ämbetet?

Som föräldrar till ett litet barn och en nyfödd var det svårt för oss att fullfölja våra ämbeten i kyrkan. Så när min man kallades att verka som biskop för en församling för unga ensamstående studerande tvekade vi båda.

En mängd frågor sköljde över oss angående vår förmåga att hantera allting med detta ytterligare ansvar. Några dagar efter att min man fått kallelsen upptäckte vi att jag var gravid med vårt tredje barn. På grund av mitt medicinska förflutna hade mina tidigare graviditeter varit svåra. När vi samtalade om vad vi hade att vänta oss under de kommande månaderna om min man tackade ja till ämbetet var vi osäkra på vad vi skulle göra. Så vi bad innerligt om tröst och vägledning.

Vid en tidpunkt undrade min man om han skulle förklara vår situation

för stavspresidenten och tacka nej till ämbetet. Det var det som verkade mest förnuftigt, men när vi bad och fastade påmindes vi om något som president Thomas S. Monson (1927–2018) sa: "När vi går Herrens ärenden är vi berättigade till Herrens hjälp" ("Plikten kallar", Nordstjärnan, juli 1996, s. 46).

Vi blev tröstade och oron lättade. Vi fick en försäkran om att det inte var

stavspresidenten som kallelsen kom från. Den kom från Herren, och han visste före oss att jag var gravid när kallelsen gavs. Han kunde göra mer för vår familj än vad min man skulle kunna göra på egen hand om han inte tackade ja till ämbetet.

Med tro i hjärtat tackade min man ja till ämbetet, och vi tog en dag i taget. Min tredje graviditet visade sig vara ett stort underverk, och vår son föddes frisk och stark. Åren jag tillbringade med att gå i vår hemmaförsamling med våra barn hjälpte oss att komma närmare varandra, inte bara som familj, utan vi kände även större närhet till församlingsmedlemmarna. Medan min man hängivet verkade i sitt ämbete lärde jag mig att be min församlingsfamilj om hjälp med barnen.

Min man och jag är tacksamma mot många trofasta medlemmar, och framför allt mot vår himmelske Fader som hjälpte oss medan vi försökte balansera arbete, familj och tjänande i kyrkan. ■

Norma-Jean Livai, Hawaii, USA

Nephi varnade oss för tre av djävulens bedrägliga metoder.

Hur försöker Satan bedra oss?

1. RASA MOT DET SOM ÄR GOTT (2 Ne. 28:20)

Hur får Satan människor att vara *arga* på det som är *gott*?

Här är några goda saker som Satan försöker få människor att bli **arga** på:

- traditionella äktenskap och familjer
- vänlighet och medkännande mot alla, även dem som är annorlunda än du själv
- organiserad religion.

Hur gör Satan för att få människor att bli så *bekväma* att de *tappar lusten* att kämpa mot det onda eller *slutar försöka* växa andligt?

Det finns en del lögnar som djävulen intalar oss för att göra oss **apatiska**:

- Allt som betyder något är att ha roligt och ha häftiga saker.
- Det som är besvärligt eller obekvämt kan inte vara bra, så undvik det.
- Så länge det *verkar* gå bra i livet, är det inget annat som betyder något.

Hur gör Satan för att få människor att *sluta tro* att det finns *ondska* och att Gud ska döma oss?

Här är några lögnar som Satan säger till oss för att övertyga oss om att det **inte** finns någon *ondska* och **inga** konsekvenser:

- Det här är vårt enda liv, så lev loppan.
- Om det känns bra så gör det.
- Se dig omkring. De onda blir inte straffade. Så jag tänker ha roligt, jag också.

3. INGEN DJÄVUL, INGEN ONDSKA, INGA KONSEKVENSER (2 Ne. 28:22)

2. LÄTTJA OCH APATI (2 Ne. 28:21)

UNDVIK ATT BLI BEDRAGEN

Du kan läsa eller lyssna på president Dallin H. Oaks tal under generalkonferensen i oktober 2004, "Låt ingen bedra er", för att få hans råd om hur man undviker att bli bedragen.

(2-8 MARS)

ILLUSTRATIONER J. BETH JEPSON

Jakob 1–4

(9–15 MARS)

Profeten Jakob lärde att judarnas andliga blindhet kom från att de "riktade sina blickar bortom målet" (Jakob 4:14). Hur kan vi undvika att rikta våra blickar bortom målet?

Vad är målet?

"Vissa blir blinda därför att de 'riktar sina blickar bortom målet' (Jakob 4:14) när målet är Kristus."

Se äldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i de tolv apostlarnas kvorum, "Jesus of Nazareth, Savior and King", *Ensign*, maj 1976, s. 26.

Hur kan vi undvika att "rikta våra blickar bortom målet"?

Vad innebär det att rikta sina blickar bortom målet?

Om du vill träffa målet i bågskytte måste du rikta pilen mot det. Om du ser bortom målet så missar du det. Det kanske är en av anledningarna till att det engelska ordet för *synd* i Nya testamentet kommer från det grekiska ordet *hamartia*, som betyder "att missa målet". Vilka synder hade begåtts av judarna, som nämns i Jakob 4:14?

Hur når vi målet?

"Om våra tankar, vårt fokus och vårt arbete koncentreras på att öka vår kärlek till Gud Allsmäktig och öppnar vårt hjärta för andra, kan vi veta att vi har funnit det rätta målet och siktar mitt i prick – att vi håller på att bli sanna lärjungar till Jesus Kristus."

Äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kvorum, "Med målet i sikte", *Liahona*, jan. 2017, s. 5.

Jakob 5–7

(16–22 MARS)

Vad kan vi lära oss av liknelsen om olivträdet?

Vid **BESKÄRNING** tas döda grenar och dålig frukt bort från ett träd. Mästaren skar av de döda grenarna och kastade dem i elden (se Jakob 5:9). Hur hjälper Gud oss att "beskära" våra liv på synder och svagheter?

Att **GRÄVA RUNT** är bland annat att röja undan hinder, till exempel ogräs, runt omkring ett träd. Genom att gräva runt ser man till att inget hindrar trädets förmåga att växa. Vad är det som hindrar oss från att växa andligt?

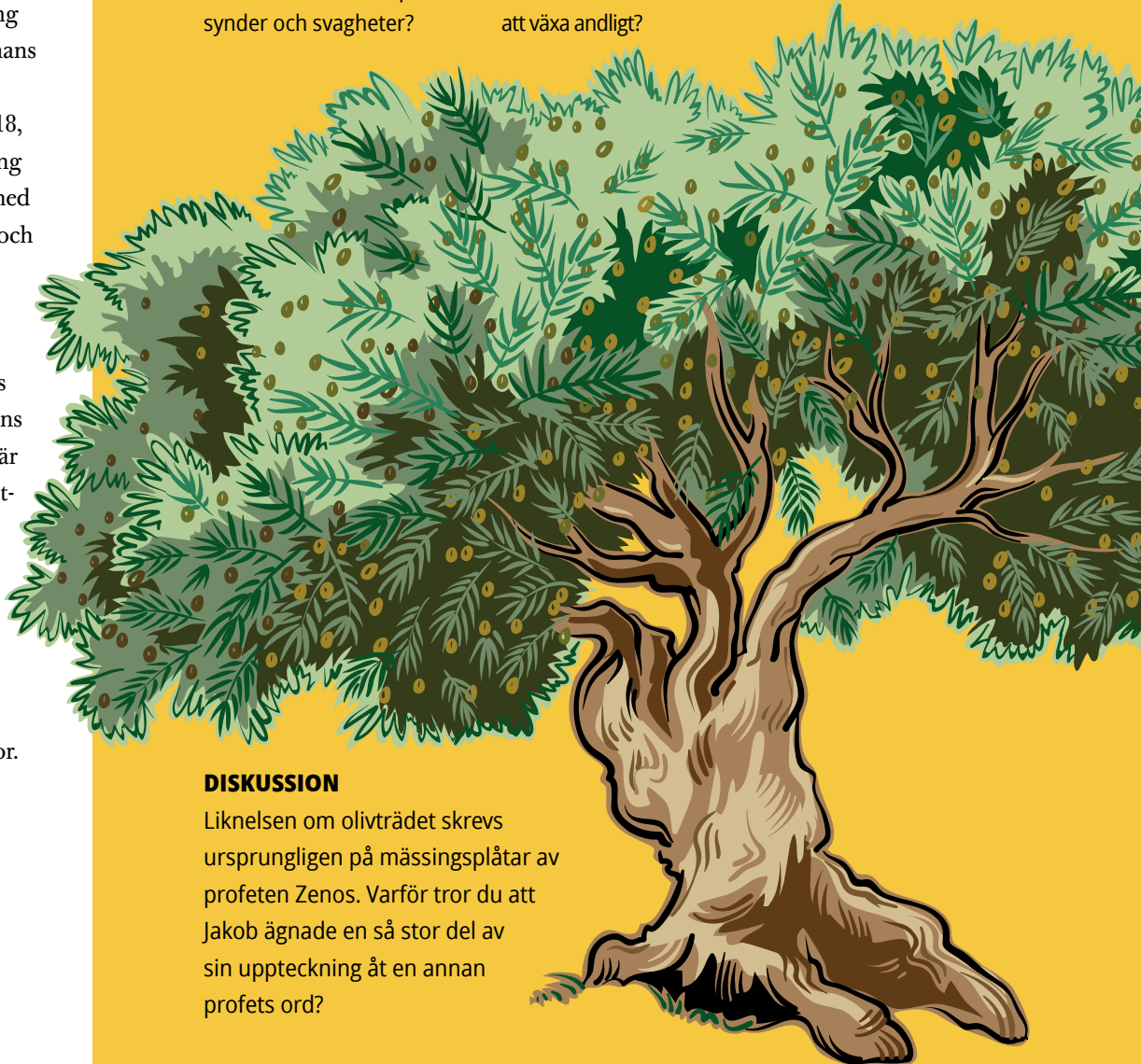

När man **GER NÄRING** håller man trädet friskt genom att tillföra mineraler och andra näringsämnen. Liksom träd behöver vår ande näring. Hur ger vi näring till vår ande?

Liknelsen om olivträdet finner vingårdens mästare att hans olivträd har börjat murkna och säger: "Jag ska beskära [trädet] och gräva omkring det och ge det näring" (Jakob 5:4).

Under liknelsens gång besöker mästaren och hans tjänare vingården flera gånger (se Jakob 5:15–18, 29–32, 37–42). Varje gång upprepas proceduren med att beskära, gräva runt och ge näring.

Vingårdens mästare representerar Jesus Kristus. Trädet och dess grenar representerar hans folk. Den här liknelsen är mycket mer än en berättelse om träd och frukt. Den är ett mäktigt vittnesbörd om Guds engagemang i sina barns liv och om Frälsarens mission och hans kärlek till alla människor.

DISKUSSION

Liknelsen om olivträdet skrevs ursprungligen på mässingsplåtar av profeten Zenos. Varför tror du att Jakob ägnade en så stor del av sin uppteckning åt en annan profets ord?

VECKA

4

Mars 2020

37

"När vi
GER ALLT vi är
i förbund, kan vi
BLI MER än vad
vi är."

Äldste Gerrit W. Gong i de
tolv apostlarnas kворum,
"Förbundsgemenskap", s. 80,
betoning tillagd.

Vårt behov av att älska och tjäna

"Vi vet alla på vilket område
vi kan bättra oss. Vi behöver
inte påminna varandra om
och om igen, men vi behöver
älska och tjäna varandra och
på så sätt skapa en miljö av
vilja till förändring."

Äldste Hans T. Boom i de sjuttio,
"Att veta, älska och växa",
s. 105.

RÅD FRÅN PRESIDENT NELSON

Under generalkonferensen gav president Russell M. Nelson viktiga råd till sista dagars heliga.

Han gav följande uppmaningar till ungdomarna:

- "[Gör] er värdiga en tempelrekommendation med begränsad användning" ("Avslutande ord", s. 121).
- Kom ihåg inbjudan "att gå med i Herrens ungdomskår" och samla Israel ("Vitnen, aronska prästadörets kворum och Unga kvinnors klasser", s. 39).

Han gav de här uppmaningarna till kvinnorna:

- "[Sträva efter] att förstå vad Herren vill att ni ska veta och göra" och "studera under bön kapitel 25 i Läran och förbunden och upptäck vad den Helige Anden undervisar *just er* om."
- "Flytta bort ert fokus från världsliga distraktioner" och "sätt igång med och fortsatt den här livslånga processen att helga era liv åt Herren."
- Undervisa om Jesu Kristi lära och bidra "i familje-, församlings- och stavsråden".
- Tjäna, be, fasta, studera skrifterna, tjäna i templet och släktforska – allt detta "öppnar himlarna för er".
- "Studera under bön *alla* sanningar ni kan hitta om prästadörets kraft. ... Börja med Läran och förbunden kapitel 84 och 107." (Se "Andliga skatter", s. 77, 79.)

Han uppmanade alla kyrkans medlemmar att förbereda sig inför generalkonferensen i april 2020 genom att

- läsa Joseph Smiths redogörelse för den första synen
- begrunda hur Mormons bok och händelserna som inträffat sedan den första synen har gjort skillnad för oss och dem vi älskar
- göra de nya Mormons bok-videorna till en del av våra enskilda studier och familjestudier
- välja ut egna frågor och utforma en egen plan för att "omslutas av återställelsens härliga ljus". (Se "Avslutande ord", s. 122.)

DJUPDYKNING

Gå längs förbundsstigen

För att hålla de två stora buden, sa president Dallin H. Oaks, "går vi balansgång mellan lagen och kärleken – vi håller buden och vandrar längs förbundsstigen samtidigt som vi älskar vår nästa längs vägen. Den här vandringen kräver att vi söker gudomlig inspiration" ("Två stora bud", s. 75). Se eller läs hans tal och talen av följande talare för att få styrka längs förbundsstigen:

- Äldste Terence M. Vinson, som sa: "Det vi behöver här är mindre wifi och mer Nephi!" ("Sanna lärjungar till Frälsaren", s. 9).
- Broder Stephen W. Owen, som uppmanade oss att söka "andlig näring" genom att "koppla bort världen och koppla in himlen" ("Var trosstark, inte trossvag", s. 12, 13).
- Syster Michelle Craig, som tog upp "fyra sätt att utöka din andliga kapacitet att ta emot uppenbarelse" ("Andlig kapacitet", s. 20).
- Äldste Gary E. Stevenson, som sa: "Vi måste fortsätta vara trofasta och vak-samma, för det är det enda sättet att urskilja sanningen och höra Herrens röst genom hans tjänare" ("Bedra mig inte", s. 96).
- President M. Russell Ballard, som sa: "Något av det viktigaste vi kan lära oss i det här livet är hur vi betonar vår eviga, andliga natur och kontrollerar våra onda begär" ("Ge anden kontroll över kroppen", s. 109).
- Äldste Peter M. Johnson, som undervisade om hur vi kan övervinna motståndarens tre redskap: svekfullhet, störningsmoment och svårmod ("Kraft att övervinna motståndaren", s. 110–112).

HUR MAN ...

delar med sig av evangeliet

När det gäller att dela med sig av evangeliet ställde syster Cristina B. Franco följande frågor och sa sedan till kyrkans medlemmar: "Svaret på alla de här frågorna är ja! Det kan vi!"

- "Kan vi bjuda in en vän som inte delar vår tro att komma till kyrkan med oss på söndag?"
- "Kan vi kanske ge bort en Mormons bok till en släkting eller vän?"
- "Kan vi hjälpa andra hitta sina förfäder i FamilySearch eller berätta för andra vad vi har lärt oss under veckan när vi har studerat *Kom och följ mig*?"
- "Kan vi vara mer som vår Frälsare Jesus Kristus och dela med andra det som ger oss glädje i livet?"

Syster Cristina B. Franco, andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap, "Finna glädje i att dela evangeliet", s. 85.

Inspiration vid bryggan

Afatia Silaga

Min familj led och jag var tvungen att vänta i fyra timmar på båten hem. Det var rätt tid för en bön.

Jag var en båttur bort när jag fick veta att det hade varit ett stort gräl i familjen tidigare under dagen. Ett mycket stort gräl.

Min fru var arg. Mina barn var arga. Alla kände sig sårade. Och jag visste inte vad jag skulle göra.

Jag hade tagit min lilla jobblast-bil tidigt på morgonen på min hemö Upolu i Samoa och åkt ombord på

färjan till Savai'i. Den resan tar flera timmar i varje riktning.

När jag hade pratat med min fru i telefonen och hört ilskan i hennes röst får jag erkänna att jag inte ville tänka på att komma hem till den situationen. Jag visste inte hur jag skulle hantera så många sårade känslor i familjen.

Jag stannade intill båtbyggen och började be. Jag satt i lastbilen i fyra

timmar och bad om min familj medan jag väntade på båten hem.

Efter att ha bett länge fick jag ett tydligt andligt intryck. "Visa bara att du älskar dina barn. Visa kärlek. Säg: 'Jag älskar er och Gud älskar er.'"

Jag hade alltid kommit bra överens med mina barn. De vet att jag älskar dem, och de vet hur mycket de betyder för mig. Men jag förstod tydligt genom

uppenbarelsen att det enda som kunde föra familjemedlemmarna närmare varandra igen var att jag visade ännu större kärlek.

När jag kom hem sent den kvällen var min fru mycket upprörd. ”Vad tänker du göra?” frågade hon mig.

Jag berättade om uppenbarelsen jag hade fått. Jag sa att jag kände att vi behövde visa vår kärlek ännu tydligare för våra barn. ”Jag tror att det är nyckeln till att få bort den smärta som alla känner”, sa jag. Vi bestämde oss för att försöka.

Just den kvällen var det vår vanliga kväll för familjeråd. Men på grund av grälet ville de flesta i familjen ställa in det. Min fru och jag bestämde oss för att ha familjeråd ändå.

Ingen sa ett enda ord först. Jag förstod att många tårar hade fällts den dagen och att det fanns en hel del känslomässig smärta hos familjen.

Sedan började min fru prata. ”Jag vill att ni ska veta hur mycket jag älskar

er alla”, sa hon. Jag såg hur barnens kroppsspråk förändrades. De hade alla suttit på kanten av stolarna. Men så fort min fru sa hur mycket hon älskade barnen så lutade de sig tillbaka och slappnade av. Snart började de också prata. Jag berättade också hur mycket jag älskade dem och hur glad jag är över att vi är en familj.

Det löste hela problemet. Det var helt otroligt. All ilska försvann från vårt hem och vi kunde laga det som var trasigt.

Nu är ju inte min familj fullkomlig. Men vi älskar varandra väldigt mycket. Och vi tar oss tid till varandra. Oavsett om det gäller att gå upp tidigt och läsa skrifterna tillsammans, gå i kyrkan tillsammans, spela basket tillsammans, äta måltider eller bara lyssna på musik tillsammans, så arbetar vi flitigt på att hålla oss nära varandra.

Efter allt detta har min fru och jag nu mer än någonsin insett hur viktigt det är att vi visar vår kärlek till våra barn. ■

VAD VI KAN LÄRA OSS AV DEN HÄR PAPPAN

- Broder Silaga insåg att han inte kunde lösa problemet på egen hand. Han bad i timmar för att få uppenbarelse om hur han skulle hjälpa sin familj.
- Familjen Silaga har ett hem med Jesus Kristus i centrum. Trots sina upptagna scheman vaknar de tidigt för att studera skrifterna tillsammans. De har familjeråd varje vecka. De går i kyrkan. De gör allt de kan för att deras hem och familj ska få ta del av evangeliets välsignelser.
- Broder Silaga rådgjorde med sin fru innan de pratade med barnen om grälet.
- Broder och syster Silaga talar ofta om för sina barn hur mycket de älskar dem.
- Familjen Silaga arbetar tillsammans, men de leker också tillsammans. De exemplifierar följande råd av äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kворum: ”I förhållande till familjen stavas *kärlek* egentligen *t-i-d*, tid. Att ägna tid åt varandra är nyckeln till harmoni i hemmet” (”Det som betyder mest”, *Liahona*, nov. 2010, s. 21).

Unga vuxna

I den här delen

44 Nya medlemmar:
Det är här du hör hemma
Brian S. King

46 Att känna tillhörighet
i kyrkan genom barnlös-
hetens lins
Jodi King

Endast digitalt

Vi vill alla känna tillhörighet
Eric B. Murdock

Jag kom tillbaka till kyrkan
och möttes av en öppen famn
Rachelle Wilson

Hur man överlever söndagar
som introvert
Aspen Stander

Läs de här artiklarna och mer

- på liahona.ChurchofJesusChrist.org
- i **UV: Aktuellt** (under delen för unga vuxna i appen Evangeliebiblioteket)

Berätta om din upplevelse

Har du en härlig berättelse att dela med dig av? Eller vill du se artiklar om vissa ämnen? Om så är fallet vill vi höra ifrån dig! Du kan skicka in dina artiklar eller din feedback på liahona.ChurchofJesusChrist.org.

Kampen vi delar för att känna tillhörighet

Har du någon gång kommit in i ett rum och känt hur allas blickar har vänts mot dig? Eller ännu värre – känt att ingen lade märke till dig alls? Det har jag. Sådana situationer kan vara smärtsamma, för inom oss alla finns en längtan att känna tillhörighet.

Jesu Kristi evangelium för oss samman. Men ibland kan våra skiftande omständigheter göra det **svårt att känna tillhörighet**. Bland alla individer som kyrkan består av finns det nyomvända som kanske **försöker hitta sin väg**. På sidan 44 berättar jag hur mitt perspektiv på tillhörighet och på att uppfylla Herrens förväntningar förändrades.

Det finns också många som Jodi och hennes man, vars infertilitet eller andra prövningar kan få dem att känna sig utanför. Läs hennes berättelse på sidan 46.

I de digitala artiklarna berättar Rachelle hur välkomnande medlemmar gjorde stor skillnad när hon kom tillbaka till kyrkan. Eric säger att i Kristi kropp **behövs vi alla**, och Aspen förklarar hur man kan känna tillhörighet och blomstra i kyrkan om man är en mer introvert person.

Kyrkan är full av människor som känner sig utanför. Du kanske är en av dem. Men **vi kan alla göra vår del** för att varje medlem ska känna sig välkommen. För tillhörighet handlar inte om omständigheter – den handlar om vem du egentligen är och vem du strävar efter att bli som. Som Guds barn tillhör vi alla Kristi kyrka.

Med vänlig hälsning,
Brian S. King

Nya medlemmar:

Det är här du hör hemma

Försöker du
uppfylla fel
förväntningar?

Brian S. King

Hur presenterar du dig när du träffar en ny person? Vad är det som är viktigt för din identitet? Jag heter Brian. Och jag tillhör Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Men jag har inte alltid känt att jag hör hemma där.

Jag gick med i kyrkan under mitt första år på college. Välmenande medlemmar började, efter vad som kändes som bara ögonblick efter mitt dop, fråga: "Ska du gå ut som missionär?" En mission var något som jag inte hade kunnat tänka allvarligt på innan dess. Men jag kände att det förväntade svaret var ja.

Räcker jag till?

Drygt ett år efter att jag gått med i kyrkan fick jag min kallelse att tjäna som missionär i England, och kom dit ivrig att undervisa. Men inom några dagar insåg jag hur mycket jag längtade hem. Jag var inte redo att verka som heltidsmissionär.

När jag pratade med min missionspresident om mina känslor kände han sig manad att sjunga "Det är solsken i min själ idag" (*Psalmer*, nr 157) på telefonen. Jag tyckte att det var lite udda, men det gav mig en känsla av ljus och värme.

Och ändå satt jag en vecka senare på ett plan på väg hem. Jag brottades med mina känslor under hela flygresan. Jag kände mig överväldigad av oron över vad andra kanske skulle tycka om mina val. Jag var arg på mig själv för att jag inte hade tjänat i två år. Jag hade trots allt lämnat vänner och familj och skjutit upp min utbildning för att gå ut som missionär. Jag hade haft det så svårt, och nu kändes det som om min himmelske Fader hade övergett mig i nödens stund.

Jag undrade om jag ens hörde hemma i kyrkan längre eftersom jag inte hade uppfyllt alla förväntningar.

Kom som du är

En vecka efter min hemkomst bjöd min bästa väns familj hem mig för att se ett generalkonferensmöte. Det var det sista jag ville göra. Men jag åkte dit.

Efter halva tiden gick äldste Jeffrey R. Holland fram till talarstolen och sa: "Det är solsken i min själ idag" – detsamma som min missionspresident helt oväntat hade sjungit två veckor tidigare. Anden viskade: "Det här är kyrkan du hör hemma i." Under de femton minuter som följde förändrades hela mitt perspektiv.

Det är lätt att känna att vi inte hör hemma i kyrkan när det känns som om vi inte uppfyller varandras förväntningar. Men vi kommer alla till korta (se Rom. 3:23). Och ja, Gud säger att det fortfarande finns en plats för var och en av oss i hans kyrka (se 1 Kor. 12:20–23).

Äldste Holland sa också under det där konferenstalet: "Kom som du är", säger en kärleksfull Fader till var och en av oss, men han tillägger: "Men räkna inte med att förbli den du är" ("Sjungna och osjungna sånger", *Liahona*, maj 2017, s. 51). Gud vill ha oss här oavsett vilka vi är eller vad vi har gjort, för då kan han hjälpa oss att förändra den person vi ska bli (se 3 Ne. 18:22).

Innan jag hörde äldste Hollands tal trodde jag att tillhörighet innebar att man uppfyllde alla förväntningar. Nu förstår jag att Herrens kyrka inte är till för dem som redan är fullkomliga utan för att fullkomliggöra dem som inte är det. Och när vi försöker följa honom så tillhör vi hans kyrka. ■

Brian S. King har familjestudier som huvudämne vid Brigham Young University. Han föddes och växte upp på landsbygden i North Carolina, där han tycker om att tillbringa tid uppe i bergen.

FEM SAKER jag önskar att jag hade vetat som ny medlem:

1. **Var dig själv.** Din unika personlighet och dina unika gåvor stärker kyrkan som helhet (se 1 Kor. 12).
2. **Var delaktig.** När du omger dig med andra som delar dina värderingar kan du hålla dig kvar på förbundsstigen.
3. **Åk till templet.** Genom att vara i templet – eller förbereda dig för att besöka det – kan du ha ett evigt perspektiv.
4. **Fokusera på det som är viktigast.** När du känner dig överväldigad kan du fokusera på att hålla och förbereda dig för förbund.
5. **Ha tålamod med dig själv.** Döm inte dig själv efter andra medan du utvecklas i din egen takt.

Att känna tillhörighet i kyrkan genom barnlöshetens lins

Jodi King

Min barnlöshet gjorde att jag kände att jag inte hade någon plats i kyrkan.

Jag kände aldrig att jag inte hörde hemma i kyrkan förrän min man Cameron och jag insåg att vi hade svårt att få barn. Åsynen av barnen och familjerna i kyrkan, som jag vanligtvis hade blivit glad av, började nu ge mig sorg och smärta.

Jag kände mig tom utan ett barn i famnen och en blöjväska i handen. I Hjälpföreningen pratades det om lekgrupper, mammor utbytte erfarenheter och det kändes som om varje lektion på något sätt återknöt till moderskap.

Jag kände mig vilsen.

Jag hade inget barn att ta med mig till lekgruppen. Jag hade inga

berättelser att dela om hur jag fostrade mitt barn i evangeliet.

Jag ville så gärna ta del i samtalen om moderskap och bli vän med systrarna i min församling, men jag kände inte att det fanns någon koppling mellan oss eftersom jag inte var mamma.

Den svåraste söndagen var den första i en ny församling. Eftersom vi inte hade några barn fick vi frågan om vi var nygifta och när vi planerade att skaffa barn. Jag hade blivit ganska bra på att besvara de här frågorna utan att låta mig påverkas av dem – jag visste att de inte var menade att såra mig.

Men just den här söndagen var det extra jobbigt att besvara

de där frågorna. Vi hade precis fått reda på, efter att ha varit hoppfulla, att jag ännu en gång inte hade blivit gravid.

Jag kände mig nedslagen när jag gick in till sakramentsmötet och det var jobbigt att besvara de typiska lära känna-frågorna. Under sakramentet spanade jag i församlingen efter unga par utan barn som min man och jag kunde relatera till. Vi såg inga.

Men det var under Söndagsskolan som jag verkligen tappade modet. Lektionen – som var avsedd att handla om moderns gudomliga roll – kom snabbt ur spår och blev ett klagoforum. Hjärtat sjönk och tårarna rann nerför ansiktet när jag hörde kvinnorna klaga på välsignelser som jag skulle ha gett vad som helst för att få.

Jag störtade iväg och ut ur kyrkan. Först ville jag inte komma tillbaka. Jag ville inte uppleva den där känslan av isolering igen.

Men den kvällen, när jag hade pratat med min man, var vi överens om att vi skulle fortsätta gå i kyrkan, inte bara för att Herren har bett oss göra det utan också för att vi båda visste att den glädje som kommer av att förnya förbund och att känna Anden i kyrkan överträffar bedrövelsen jag kände den dagen.

Vi kan alla känna oss utanför ibland

Det var fyra år sedan jag hade den upplevelsen. Tiden har gått. Och jag har fortfarande inte ett barn i min famn eller en blöjväska i handen, men jag vet nu mer än någonsin att jag hör hemma i kyrkan.

Medan jag försöker hantera min egen sorg har jag blivit mer uppmärksam på andra runt omkring mig. Jag spanar fortfarande i församlingen, men nu försöker jag lägga märke till personer som kanske kommer till kyrkan och känner sig utanför. Och jag har lärt mig att vi alla kan känna oss utanför ibland.

I kyrkan finns det änkor och änklingar, fränskilda och ensamstående, personer med familjemedlemmar som har fallit ifrån evangeliet, personer med kroniska sjukdomar eller ekonomiska problem, medlemmar som upplever en dragning till personer av samma kön, medlemmar som arbetar på att övervinna missbruk eller tvivel, nyomvända, nyinflyttade, par med barnen utflugna, och listan fortsätter.

Nu försöker jag lägga märke till personer som kanske kommer till kyrkan och känner sig utanför.

Vi kan alla känna att våra provningar och omständigheter hindrar oss från att höra hemma där, men sanningen är den att det är just våra unika liv och våra personliga motgångar som gör att vi hör hemma i Kristi kyrka.

Vi hör hemma hos Frälsaren

Ändamålet med att bli medlem i kyrkan är att följa honom. Vi hör hemma hos Frälsaren, och därför hör vi hemma i hans kyrka. Han har sagt till oss: "Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila" (Matt. 11:28).

Frälsaren uppmanar oss att komma till honom – oavsett våra omständigheter. Vi kommer till kyrkan för att förnya våra förbund, stärka vår tro, känna frid och göra det som han gjorde så fullkomligt i sitt liv – hjälpa andra som känner sig utanför.

Det kanske finns perioder när jag är den enda i Hjälpföreningen som inte har barn. Och tillfällen när andra fortfarande frågar varför vi inte har några barn. Sådana tillfällen kan vara jobbiga, men trots alla svåra upplevelser finns det många fler som är glädjande.

Möjligheten att känna Anden i kyrkan och att visa min kärlek till Frälsaren kommer alltid att överträffa känslan av ensamhet. Jag vet att det finns frid i Kristus. Jag vet att det finns läkedom i att besöka kyrkan. Jag vet att vi får välsignelser när vi fortsätter kämpa. Våra provningar kan skilja sig från alla andras i kyrkan, men det vi upplever kan hjälpa oss bli mer medkännande mot andra som känner sig utanför. Och som resultat kan dessa upplevelser förena oss.

Jag vet att jag genom att bära mitt vittnesbörd och öppna mitt hjärta kan hjälpa andra förstå att de – och varje annan individ – hör hemma i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. ■

Jodi King växte upp i Iowa, USA, och kommer alltid att kalla det sitt hem. Hon träffade och gifte sig med sin make när hon gick på Brigham Young University. Hon undervisar på en förskola och arbetar även som virtuell assistent.

UNGA VUXNA

KÄNNER DU DIG UTANFÖR IBLAND?

*Unga vuxna berättar hur
de har utvecklat känslan att
de hör hemma i kyrkan.*

42

UNGDOMAR

**ANVÄND DEN
HÄR MÅNADENS
ANTECKNINGAR
FRÅN KONFERENSEN
FÖR ATT FÖRBEREDA
DIG FÖR, LYSSNA
PÅ OCH LÄRA AV
GENERALKONFERENSEN!**

FÖRÄLDRAR

**LÄR BARNEN ATT
BE SOM ENOS**

V12-V13,
V20-V23

JESU KRISTI
KYRKA

AV SISTA DAGARS HELIGA

Vänner

Lär dig mer om
ENOS!

Se sidorna V12–13, V20–23

Hur talar vår himmelske Fader till oss?

Här är några sätt som vi kan höra honom på:

**President
Dallin H. Oaks**
förste rådgivare
i första
presidentskapet

Vår himmelske Fader kan tala till oss på många olika sätt. När Joseph Smith bad om vilken kyrka som var den rätta uppenbarade sig vår himmelske Fader och Jesus Kristus för honom och talade med honom ansikte mot ansikte. Men för det mesta talar vår himmelske Fader till oss genom den Helige Anden. Han ger oss tankar i sinnet och känslor i hjärtat.

En känsla av att Jesus älskar oss och att evangeliet är sant

En känsla av tröst när vi känner oss ledsna eller ensamma

En glad känsla när vi har omvänt oss

En bra känsla när vi hör vacker musik eller ser inspirerande bilder

En fridfull känsla om att något är ett bra val

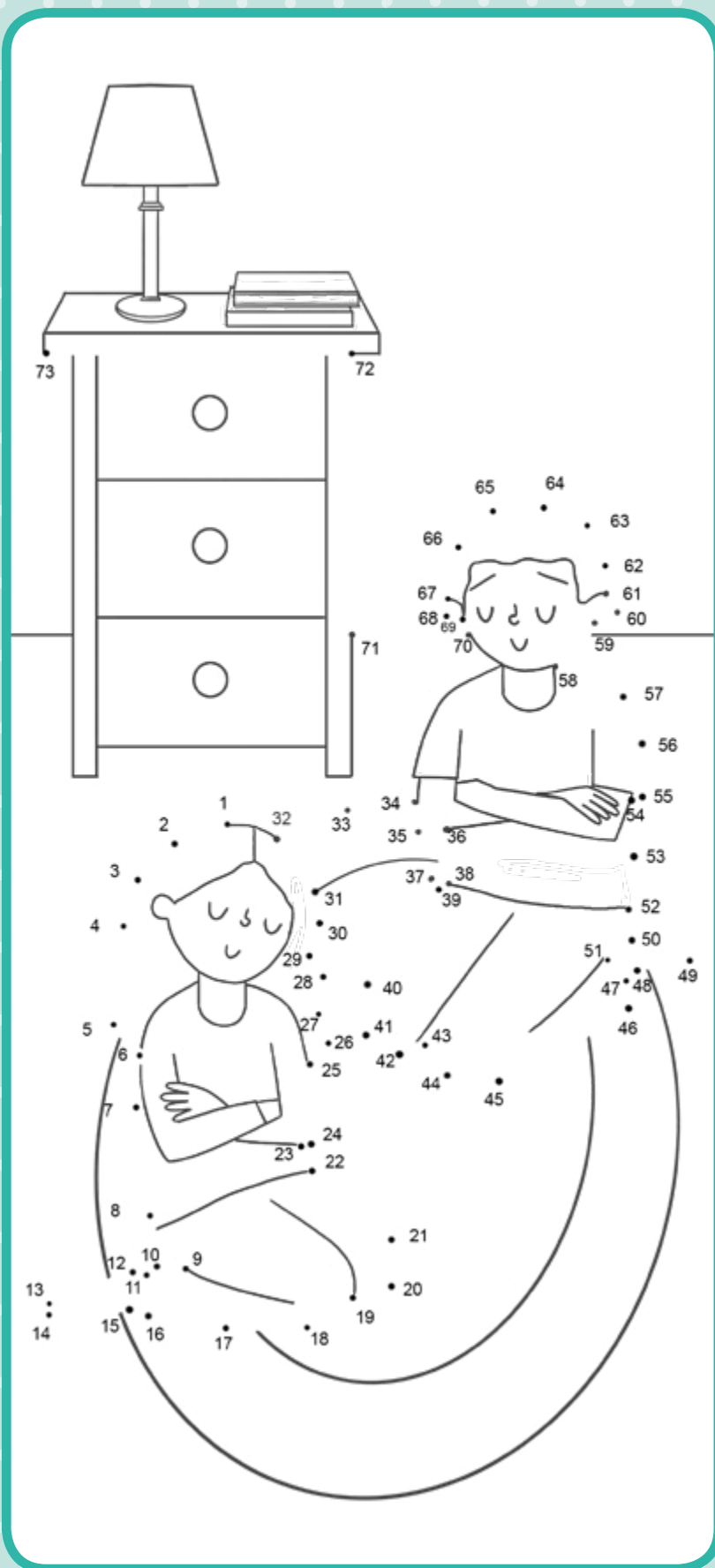
En varnande känsla om att något är fel

Välj det rätta och lyssna

När vår himmelske Fader talar till oss genom den Helige Anden kallas det "uppenbarelse". Vår himmelske Fader och Jesus Kristus ger oss inte uppenbarelser om allt vi ska göra. Men vi behöver inte vara oroliga. Om vi försöker välja det rätta och lyssna på den Helige Anden så hjälper och vägleder de oss när det är viktigt. ●

Anpassad från "Eight Ways God Can Speak to You", New Era, sep. 2004, s. 4–8.

Jag fortsatte
drömma om en
vacker byggnad!

Katie Morrell

Kyrkans tidningar
(Baserad på en
sann berättelse)

Anthony's dröm

Anthony var förvånad när han vaknade. Det här var tredje gången han hade samma dröm! I drömmen hade en lång man visat honom en vacker byggnad. *Vad i hela världen kan det betyda?*

Som skollärare hade Anthony besökt många platser utanför sin by i Nigeria. Byggnaden i hans dröm såg inte ut som något annat han hade sett förut. Kanske fanns den egentligen inte. Men det var bara något speciellt med den.

Allt eftersom åren gick fortsatte Anthony att tänka på sin dröm, men han oroade sig över annat. Ett krig började i Nigeria. Det var inte säkert för Anthony och hans fru och barn att lämna sitt hus. Men det var svårt att stanna inne hela dagarna. Anthony saknade sina vänner och elever.

En dag hittade Anthony en gammal tidning i huset. När han slog upp den såg han något som verkade bekant. Det var den vackra byggnaden från drömmen! Den *fanns* på riktigt.

Byggnaden

tillhörde Jesu Kristi Kyrka
av Sista Dagars Heliga.

Det här är
byggnaden
jag såg i mina
drömmar!

*Jag har aldrig hört
talas om den kyr-
kan förut*, tänkte
Anthony. Han
ville lära sig mer
om den, men han

kunde inte lämna huset
på grund av kriget. Han var
tvungen att vänta.

När kriget äntligen var
över skickade Anthony ett
brev till kyrkans huvudkontor
i Salt Lake City. Han frågade om
de kunde skicka missionärer för

att undervisa honom och hans familj. "Kan ni bygga er kyrka i mitt samhälle?" skrev Anthony "Var snälla och skicka skrifterna till mig så att jag kan undervisa de andra byborna."

Anthony blev ledsen när han fick ett brev från kyrkans huvudkontor där det stod: "Just nu har vi inga missionärer i ditt land." På den tiden kunde inte svarta män ha prästadömet. Och kyrkan var inte organiserad i stora delar av Afrika.

Men Anthony var bra på att vänta på Herrens tid. Fastän han inte kunde döpas än hade han stark tro.

Kyrkan skickade Mormons bok och andra kyrkböcker till Anthony och hans familj. Anthony studerade böckerna och undervisade de andra byborna om det han lärde sig.

Det var så många som var intresserade av evangeliet att Anthony ville ha en plats där alla kunde träffas.

Vid en väg som var kantad av bananträd byggde Anthony ett litet möteshus med blå dörr och fönsterluckor. På framsidan av byggnaden stod det "Nigeriska sista dagars heliga".

Åren gick. Så en dag fick Anthony en underbar nyhet. Gud hade sagt till profeten att *alla* värdiga män kunde ha prästadömet. Kyrkan skickade missionärer till Anthony's by!

Missionärerna blev överraskade när de såg att det fanns ett möteshus och att så många var redo att döpas. De förundrades över tron som Anthony och de andra byborna hade.

"Det har varit en lång, svår väntan",

Jag byggde det här lilla möteshuset så att vi kunde ha en plats att träffas på!

sa Anthony till missionärerna, "men det har ingen betydelse nu. Ni kom till slut."

Anthony var den första personen som döptes i Ekeonumiri-floden i Nigeria. När en gren organiserades kallades han att bli grenspresident. Hans fru Fidelia var Hjälpföreningens president. Flera år senare beseglades de i templet.

Anthony fortsatte att dela med sig av sin tro till andra. Han sa ofta att det evangelieför som hade planterats i Nigeria skulle växa och bli ett stort träd. Världen skulle bli förvånad över hur mycket det skulle växa.

Anthony hade rätt. I dag finns det över 170 000 medlemmar i kyrkan i Nigeria – och ett vackert tempel! Det evangelieför som Anthony hjälpte till att plantera fortsätter att växa runtom i världen i dag. ●

Äntligen döpt!

Anthony Uzodimma Obinna (1928–1995)

sa att kyrkan skulle växa i Nigeria och "bli ett mäktigt center för de heliga". I dag finns det sju missioner, över 50 stavar och ett tempel där!

Hej
från
Samoa!

Talofa!
(”Hej” på samoanska).
Vi heter Margo och Paolo.
Häng med till Samoa!

Många människor i Samoa bor i *fales*. Det är hus utan väggar. De lagar mat över en eld utomhus.

Människorna i Samoa tycker om att sjunga! De här barnen förbereder sig för att sjunga i Primär.

O LE EKALESIA A
IESU KERISO
O LE AU PAIA O ASO
E GATA AI

Så här säger man

”Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga” på samoanska: *O Le Ekalesia a Iesu Keriso o le Au Paia o Aso e Gata Ai.*

Många föder upp grisar och kycklingar och använder hundar till jakt.

Det är populärt att äta kokosnötter i Samoa. Alla hjälper till att skörda dem och ta bort det yttre skalet. Skalen används som bränsle till matlagningseldarna.

Möt några av våra vänner från Samoa!

Jag tycker om att sjunga primärsångerna. Mina favoriter är "Mother, Tell Me the Story" [Mamma, berätta för mig] och "Jag är Guds lilla barn".

Mary V., 5 år, Savai'i, Samoa

Jag vet att min himmelske Fader hör och besvarar mina böner.

Alex S., 11 år, Upolu, Samoa

**Är du från Samoa?
Skriv till oss!
Vi vill gärna höra ifrån dig.**

Tack för att du utforskade Samoa med oss. Vi ses nästa gång!

Eftersom samoaner bor på öar är de aldrig långt från havet.

Musik för en bättre dag

David Dickson

Kyrkans tidningar

(Baserad på en sann berättelse)

Elizabeth sparkade ett tomt kokosnötskal nerför grusvägen. Hon grimaserade när det rullade iväg. Det hade inte varit en bra dag.

Inte alls!

Lagi hade sagt något elakt till henne i skolan. Senare skrattade de andra barnen åt henne när hon hade löst ett mattetal fel framför klassen. Och sedan förstördes hennes konstprojekt.

"Det är inte rättvist!" sa Elizabeth. Vem hade egentligen uppfunnit dåliga dagar?

Elizabeth plockade en fin hibiskusblomma. Det var åtminstone en bra sak i dag. Även på dåliga dagar i Samoa kunde hon hitta vackra blommor överallt.

Hon satte den rosa blomman i håret och gick hem.

"*Talofa!*" sa pappa. "Hur var det i dag?"

Elizabeth tittade ner. "Inte bra." Hon gick förbi de högljudda grisarna i deras inhägnad och satte sig bredvid pappa på verandan.

Pappa satt och lyssnade medan hon berättade allt om dagen för honom.

"Vad tråkigt", sa pappa och kramade om henne. "Jag har också haft sådana dagar.

Vill du veta något som hjälper mig?"

Hon nickade. "Ja tack!"

Han började sjunga en sång som Elizabeth kände väl till. Pappa sjöng den vackra kärlekssången för mamma hela tiden.

Hon skrattade och puffade på hans axel.

"Men pappa!"

Han log. "Jag menar allvar! Bra musik hjälper mig att må bättre. Och på tal om musik ..."

Elizabeth visste vad han skulle säga. Det var dags för pianoövning.

Elizabeth ville mer än någonting annat lära sig spela piano så att hon kunde spela sånger i kyrkan. Hon tyckte redan om att sjunga med sin familj. Särskilt med pappa. Men det var svårare att spela piano. Hennes fingrar fick kämpa för att hitta tonerna.

"Jag vet inte om jag känner för att öva i dag", sa hon.

Pappa ställde sig upp. "Försök tänka på vad det är du spelar. Psalmer kan hjälpa oss att känna oss närmare Gud."

Sedan tog han av sig sandalerna och gick in för att hjälpa till med middagen.

Elizabeth tog av sig sina sandaler och gick in, hon också. Pappa hackade grönsaker medan mamma rörde i grytan.

Noterna till "Fa'afetai i Le Atua" stod på pianot. Elizabeth älskade den samoanska psalmen. Den handlar om att tacka Gud.

Elizabeth satte på det elektriska pianot och började spela. "Tänk på vad det är du spelar", hade pappa sagt.

Så det gjorde hon. Hon tänkte på allt som hon var tacksam för. Sin familj. Sitt hus. Musik. Det vackra landet Samoa.

Fingrarna började hitta tonerna lättare. Efter en stund började känslorna förändras. Hon kände sig lugn. Elizabeth log. Hon kände den Helige Anden!

Det hackande ljudet slutade. Pappa började nynna. Han ställde sig bredvid henne och började sjunga.

Hon fortsatte spela och mamma kom också och sjöng. Elizabeth tänkte på alla sätt som Gud välsignade henne och hennes familj på.

När sången var slut böjde pappa sig ner och frågade: "Känns det bättre?"

"Ja", sa hon. "Du hade rätt. Bra musik *har* gjort min dag bättre!" ●

Vad hjälper dig att må bättre de dagar när du har det jobbigt?

Skördefält och prästadömsvälsignelser

Äldste
Jack N. Gerard
i de sjuttios
kvorum

"Hjälparen [är] den helige Ande" (Joh. 14:26).

När jag var liten hade min familj en liten gård med kor och fält. Att växa upp på en gård innebar hårt arbete.

En varm sommardag arbetade min bror och jag på fältet. Det blåste väldigt och det fanns en massa damm i luften. Jag hade svåra allergier, och dammet från höet gjorde mig sjuk ibland. Ögonen vatt-nades. Det var svårt att andas. Jag fick till och med näsblod för att jag gnuggade näsan så mycket.

När mor kom ut på fältet och såg mig, sa hon att jag skulle komma in i huset. Hon sa åt mig att lägga mig ner på soffan och lade en våt handduk på mitt ansikte. Några minuter senare kom hon tillbaka med två bönder. De hade overaller på sig som var täckta av hödamm.

Bönderna var medlemmar i vår församling. De lade händerna på mitt huvud och började ge mig en välsignelse. Pappa var inte medlem i kyrkan då, så han hade inte prästadömet. Men jag ska aldrig glömma känslan jag hade när de båda goda männen gav mig välsignelsen. Det var varmt, tryggt och lugnande. Och jag kände mig inte så dålig längre.

Senare i livet insåg jag att den känslan var den Helige Anden. Den Helige Anden kallas ibland för Hjälparen. Jag tycker om det namnet för det var den Helige Anden som hjälpte och tröstade mig. Det fick mig att må bra både på utsidan och på insidan.

Den Helige Anden är en stor välsignelse. Sök efter hjälpen och trösten som den Helige Anden ger och försök ha den med dig varje dag. ●

Från en intervju med Eliza Broadbent

Hjälp och tröst från den helige Anden

Du kan få hjälp och tröst av den Helige Anden på många sätt. Den här labyrinten visar några av dem. Kan du hitta vägen genom labyrinten?

START

"Frid lämnar jag åt er. Min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och tappa inte modet" (Joh. 14:27).

MÅL

Jag kan be

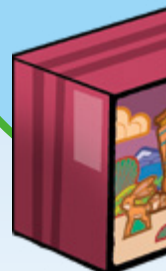
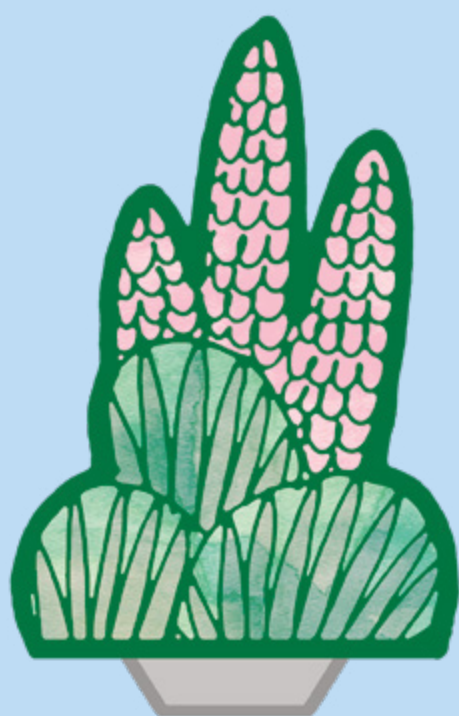
Enos bad hela dagen om
om det i Enos kapitel
i berättelsen "Enos"

När du ber:

- Börja med "Käre h
- Tacka honom för v
- Berätta för honom
känslor.
- Be honom om det
människor som be
- Avsluta med "I Jesu
- Ta dig tid till att lyss

Du kanske inte hör Gud
på andra sätt, till exemp
tid innan du får svar. Me

Lim
eller tejp
bilderna i e
eller på en bit
göra en scen av

e som Enos

och hörde Guds röst! Läs
1 i Mormons bok eller
bad" på sidan V20.

himmske Fader ..."

älsignelser.

om din dag eller dina

du behöver eller be för

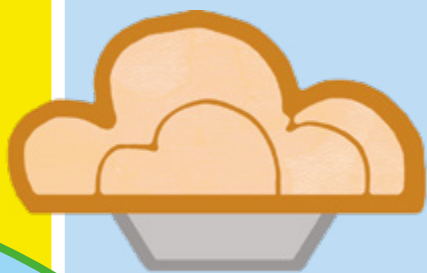
behöver hjälp.

i Kristi namn, amen".

sna på den Helige Anden.

s röst som Enos gjorde, men du kan få svar
del genom tankar eller känslor. Ibland tar det
en Gud älskar dig *alltid!*

ma
a de här
n liten låda
kartong för att
Enos berättelse.

ILLUSTRATIONER ADAM KOFORD

Visa och berätta

När jag döptes var jag glad att jag tog det här stora steget, och jag visste att jag följde Jesus genom att döpas och konfirmeras.

**Sary Del Mar R., 8 år,
Valle del Cauca, Colombia**

Det är en bra dag när familjen sitter tillsammans och tittar på generalkonferensen.

**Faith M., 9 år, Dar
es-Salaam, Tanzania**

Jag tycker om generalkonferensen för då får jag se profeten tala och bära sitt vittnesbörd. Han hjälper mig

förstå vad min himmelske Fader vill att jag ska göra.

Fuki M., 10 år, Shizuoka, Japan

Vi ska be till vår himmelske Fader om att han hjälper oss.

**Yohann P., 8 år,
Bretagne, Frankrike**

Jag älskar min himmelske Fader. Han tycker om när jag gör bra saker. Jag är tacksam mot honom för allt han ger mig.

Vlad, 4 år

Familjen är en viktig del av vår himmelske Faders plan. Jag vill leva med min familj i himlen för evigt! Vi ber tillsammans och stärker och hjälper varandra. Jag älskar min familj.

Katya, 10 år

Hitta dem!

Den här familjen tycker om att arbeta tillsammans och samla mat att äta. Kan du hitta femton kokosnötter?
Hitta sedan de andra dolda sakerna.

Marissa Widdison

Kyrkans tidningar

(Baserad på en sann berättelse)

Isabelle älskade att be! På morgonen bad hon en "god morgon-bön". Hon tackade sin himmelske Fader för solskenet och en ny dag.

Vid lunchtid berättade Isabelle för sin himmelske Fader om hur förmiddagen hade gått. Hon bad om hjälp att vara snällare mot sina systrar när de kom hem från skolan.

Vid sängdags bad Isabelles familj

tillsammans. De började alltid med att nämna personer som kan behöva extra välsignelser.

Den här kvällen sa pappa: "Be för farbror Dan. Han har förlorat sitt jobb."

Isabelle blev lite ledsen. Hon visste inte mycket om arbete som vuxna hade, men hon förstod att det inte var bra att förlora sitt jobb. Hon älskade sin farbror. Han gjorde mumsigt popcorn. Och förra gången han hade kommit hade han visat henne hur man hjular.

BE FÖR farbror Dan

"Jag ska be om att han hittar ett jobb", sa Maria. Hon var en av Isabelles storasysstrar. Det var hennes tur att be i familjen.

Nästa dag frågade Isabelle pappa om farbror Dan hade hittat något jobb än.

"Inte än", sa pappa. "Ibland kommer svaren på bönerna inte med en gång."

"Så ska vi fortsätta be för honom?" frågade Isabelle.

Pappa nickade. "Det skulle betyda mycket för farbror Dan."

Isabelle och hennes sysstrar fortsatte att be för farbror Dan varje dag. De bad om att han skulle hitta ett jobb. De bad att han skulle ha tillräckligt med pengar till det han behövde.

De bad om att han skulle känna sig älskad.

Isabelle var glad att hon kunde hjälpa farbror Dan med sina böner. När hon bad för honom kände hon sig glad och stark.

De hjälpte farbror Dan på andra sätt också. En dag hjälpte de farbror Dan att städa hans hus. En annan dag åkte Isabelle och mamma hem till farbror Dan för att se en film med honom.

Veckorna gick. Till slut hade pappa goda nyheter.

"Farbror Dan har två jobbintervjuer den här veckan!" sa pappa.

Isabelle kände sig glad inuti. Hon var glad att hon kunde be för människor som hon älskade. ●

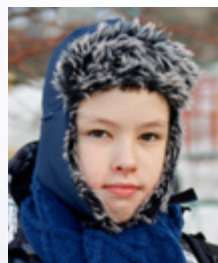
Vem kan du be för?

När jag lyssnar på profeterna
blir min tro på
Jesus Kristus
stark!

(Se Jakob 4:6.)

Jesus hjälpande hand

Arsen, 9 år

En gång åkte vi till ett lekcenter för barn. En av aktiviteterna var en stor kulle som man skulle klättra uppför med hjälp av ett rep. Jag försökte flera gånger men klarade bara att ta mig uppför tre fjärdedelar av kullen. Precis innan jag nådde toppen ramlade jag och halkade ner till foten av kullen.

Det kändes som om jag aldrig skulle nå toppen. Då klättrade en anställd snabbt uppför kullen och gav mig sin hand därifrån. Med hennes hjälp kom jag lätt upp till toppen.

I det ögonblicket tänkte jag på Jesus. Han gör samma sak för oss. När vi gör vårt bästa men ändå inte kan nå vårt mål så sträcker han ut sin hjälpande hand mot oss. Den upplevelsen var mycket andlig för mig, och jag kommer att minnas den i hela mitt liv. ●

Enos bad

Enos var ute och jagade i skogen. Han började tänka på Gud.

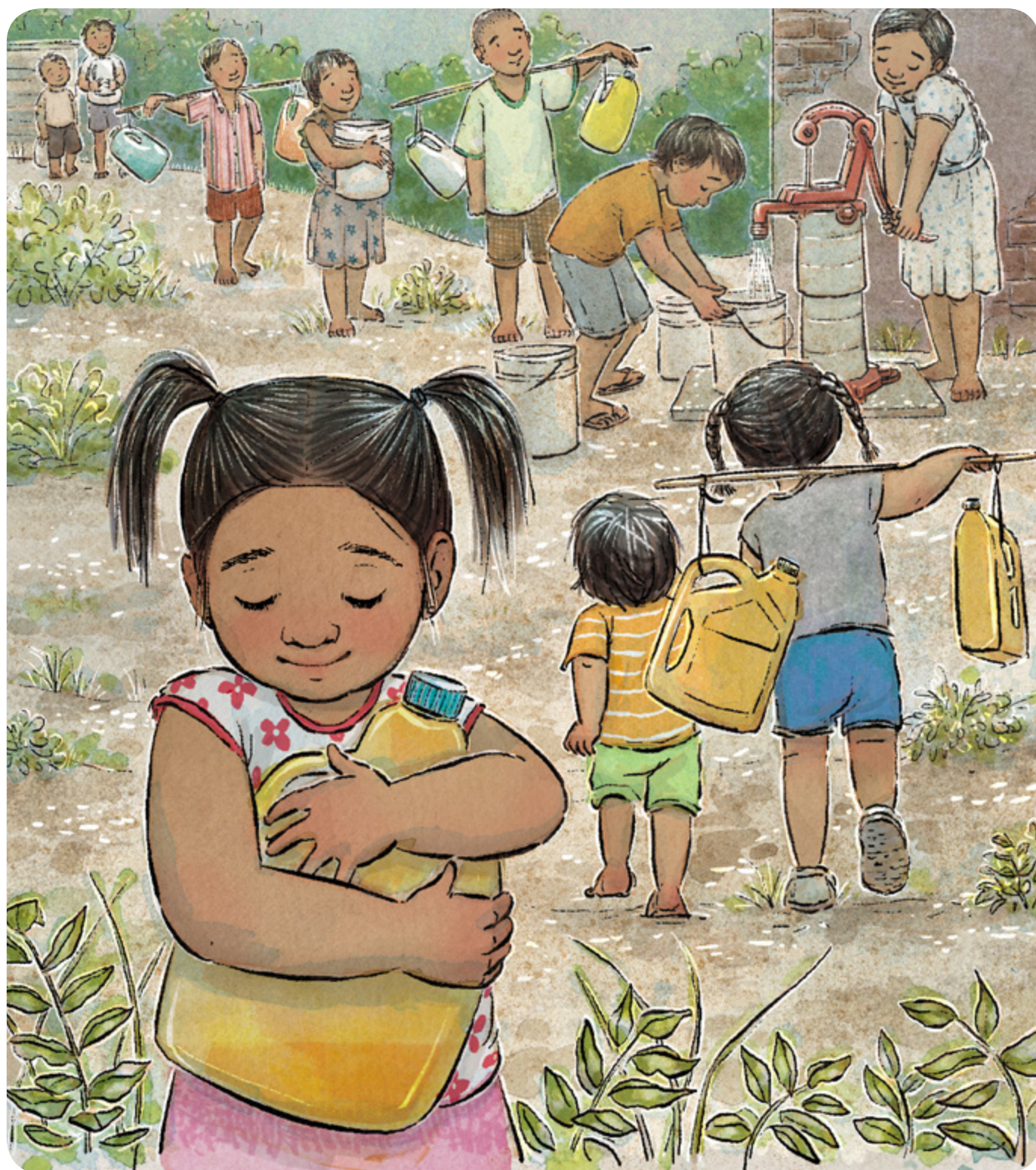

Han ville lära känna Gud bättre. Så han bad. Han hörde Guds röst!

Gud sa att eftersom Enos hade tro på Jesus så hade han fått förlåtelse för sina synder. Enos blev glad. Men han slutade inte be.

Enos bad för sina vänner. Han bad för sina fiender. Han bad om skrifterna. Han bad länge!

Jag kan be till Gud när som helst, var som helst. Jag kan
hjälpa andra genom att be för dem. ●

Läs om den här berättelsen i Enos bok.

Enos bad med tro

Vem behöver dina böner i dag?

Kära föräldrar!

Den här månadens nummer berättar om Enos. Hans föräldrar undervisade honom om evangeliet många gånger. Till slut sjönk deras ord in "djupt i [hans] hjärta" (Enos 1:3). Vi bör bära vittnesbörd för våra barn ofta. Vi vet aldrig när våra ord har en inverkan på dem.

Hur många gånger kan ni som familj hitta ordet "be" i det här numret?

Gud blir glad när ni pratar med honom!

Vännen

SÅ HÄR SKICKAR DU IN DITT BARNS KONSTVERK ELLER UPPLEVELSE TILL VÄNNEN

Gå till liahona.ChurchofJesusChrist.org och klicka på "Submit an Article or Feedback". Eller skicka via e-post till liahona@ChurchofJesusChrist.org tillsammans med barnets namn, ålder, hemort och följande godkännande: "Jag, [ange ditt namn], ger mitt godkännande till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga att använda mitt barns bidrag i kyrkans tidningar, på kyrkans webbplatser och sociala medier, samt eventuellt i kyrkans rapporter, tryckta material, videor, publikationer och utbildningsmaterial." Vi ser fram emot att höra ifrån dig!

**Hitta Liahonan som
är gömd i tidningen!**

INNEHÅLL

- V2** Från första presidentskapet: Hur talar vår himmelske Fader till oss?
- V4** Anthonys dröm
- V6** Hej från Samoa!
- V8** Musik för en bättre dag
- V10** Skördefält och prästadömsvälsignelser
- V12** Jag kan be som Enos
- V14** Visa och berätta
- V15** Roliga sidan: Hitta dem!
- V16** Be för farbror Dan
- V18** Bra idé
- V19** Jesus hjälpande hand
- V20** Berättelser ur skrifterna: Enos bad
- V23** Färgläggningssidan: Enos bad med tro

Det här är ett hoppfullt evangelium

Äldste Markus Zarse, Tyskland

Områdessjuttio

I slutet av september 2019 föll min pappa och bröt lårbenet. Feldiagnostiseringar och olämplig terapi på sjukhuset gjorde att hans tillstånd förvärrades, och vi fruktade för hans liv. Eftersom jag är läkare ordnade jag med en förflyttning till sjukhuset där jag arbetar, för jag var fast besluten att bota honom. Mina medkännande och stöttande kollegor opererade honom och behandlade honom med utomordentligt personligt engagemang, men pappas hälsa förbättrades inte nämnvärt. I mitten av november berättade mamma för mig om ett samtal hon hade haft med pappa. Hon sa till honom: "Det är svårt för dig att ligga här i sängen." "Ja!" "Jag vet hur mycket du tyckte om att rusa runt i templet och få saker och ting gjorda." "JA!" "Du behöver inte stanna kvar här för min skull. Vill du åka härifrån?" Hela han lyste upp och han sa: "Ja!" Sedan tog han mammas hand och sa: "Var vi än är så hör vi ihop för evigt!"¹

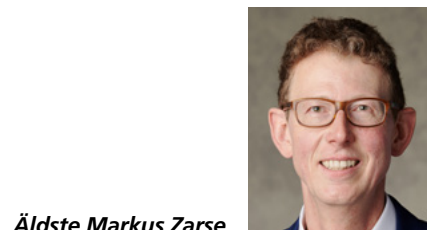
Jag är så tacksam för pappas hopp. Han kände aldrig sin jordiske far, och när missionärerna berättade att han hade en himmelsk Fader och en Återlösare som älskar honom oerhört mycket blev den nya kunskapen ett vägledande ljus i hans liv. Jag är lika tacksam för mammas hopp. Hennes personliga kontakt med sin himmelske Fader och hennes kunskap om att familjen är evig är djupt rotade i hennes hjärta. De hoppas båda **"på en bättre värld, ja, på en plats på**

Guds högra sida".² Båda var medvetna om sina personliga brister och tillkortakommanden, men det förminskade inte deras hopp om och tillit till vår Återlösares barmhärtighet och godhet. Profeten Ether visste också hur viktigt hoppet är för omvändelse. Därför lärde han under de sista dagarna före Jarediternas undergång att **"hopp ... blir ett ankare för människornas själar, vilket gör dem fasta och ståndaktiga, alltid rika på goda gärningar, och leder dem till att prisa Gud"**.³ Folket trodde inte på det där på den tiden. Har våra barn, ungdomar och vuxna i dag detta slags hopp som gör att de kan närma sig Guds tron med tillförsikt?⁴ Detta slags hopp har inget att göra med det verklighetsförnekande ordspråket "hoppet är det sista som överger människan". Nej, det är den gudomliga kraften som för oss tillbaka till Gud. Satan vet det också, och hans ansträngningar att förstöra "Herrens ungdomskår" – "Israels hopp" – börjar just där. Äldste Klebingat har sagt: "[Satan] söker ... nå ditt hjärta så att han kan säga lögnen – lögnen som att vår himmelske Fader är besviken på dig, att försoningen inte kan hjälpa dig, att det inte ens är värt att försöka, att alla andra är bättre än du, att du är ovärdig, och tusen variationer på samma ondskefulla tema." President Russell M. Nelson har sagt att de här angreppen kommer att öka i allt snabbare takt.⁵ Men Herren skyddar oss genom att inspirera sina nutida

profeter. Alla förändringar i kyrkan och det nya programmet för barn och ungdomar är utformade för att ge oss och våra ungdomar det här gudomliga hoppet – att Jesus ska gå bredvid oss och hjälpa oss övervinna allt det svåra.⁶ När vi nu förbereder oss för påsken, ge inte upp ansträngningen att vittna för era barn om Frälsarens oföränderliga kärlek till er. Han älskar att vara barmhärtig, särskilt mot dem som har irrats långt bort och som inte förväntar sig det.⁷ Jag har också det här bestående hoppet att vår Fader i himlen genom sin godhet, barmhärtighet och kärlek en dag ska välkomna oss med öppna armar. I Jesu Kristi namn, amen. ■

FOTNOTER

1. Personligt samtal.
2. Ether 12:4.
3. Ether 12:4.
4. Jörg Klebingat, "Att närma sig Guds tron med tillförsikt" (*Liahona*, nov. 2014, s. 34).
5. Russel M. Nelson, "Inledande ord" (*Liahona*, nov. 2018, s. 7).
6. Personligt med äldste Gong, 17 nov. 2019.
7. Jeffrey R. Holland, ("Arbetarna i vingården", *Liahona*, maj 2012, s. 32–33).

Äldste Markus Zarse

Post från Gunnel

Terez Nilsson
lokalredaktör

En gråmulen höstdag 2019 kom ett trevligt e-postmeddelande med bifogad länk till en härlig blogg. Det var Gunnel Hedberg som hörde av sig med en idé som skulle kunna sprida glädje och gemenskap i fler enheter än Örebro församling.

”Som du vet tycker jag väldigt mycket om att blogga och när jag nu inte har någon musikal på gång fick jag nästan abstinensbesvär. Vi har en släktblogg, men det var inte tillräckligt. Jag tycker så mycket om att läsa om olika medlemmar i de lokala sidorna i *Liahona*. Det inspirerade mig till en ny blogg: ”Församlingsträdet”. Denna blogg har blivit uppskattad i vår församling och den har blivit ett sätt för medlemmarna att lära känna varandra. Det blir ju samtidigt en slags historik. Detta skulle säkert kunna fungera i fler församlingar om

där finns en ’bloggnörd’ med fri tid som jag. Ha en bra dag!”

Man kan själv gå in på Gunnels blogg och låta sig inspireras:
<https://forsamlingstradet.blogspot.com/>

Se hur Gunnel kärleksfullt presenterar församlingens nya och gamla medlemmar för varandra. Hon begränsas inte av utrymmesbrist och lägger in många roliga bilder i bloggen. Gunnel skriver om personernas omvändelseberättelser och deras hobbyer, om deras familjer och deras andliga erfarenheter. Läs om Mait Rygaard, familjen Kodia, Jonathan Wirtala, Margareta Stranke, Arju Ambin och Folke

Holmberg. Gunnel har också med en historisk avdelning där hon berättar om nu avlidna medlemmar i Örebro.

Så här skriver Gunnel på bloggens första sida:

”En församlingsfamilj är som ett träd där roten och stammen är evangeliet och tjänandet i kyrkan. Grenverket är medlemmarna. Vi ser varandra – ibland varje söndag eller oftare, men vi vet inte så mycket om varandras bakgrund. Då jag alltid varit intresserad av släkthistoria tänkte jag att det skulle vara roligt att också porträttera kyrkfamiljen som jag tillhör, det vill säga grenarna i församlingsträdet.” ■

I tillit till Gud – Folke Holmberg

Från Gunnel Hedbergs blogg **Församlingsträdet** har vi hämtat följande reportage. Gunnel berättar om Örebros äldste medlem, Folke Holmberg, 92 år: ”Folke har ett långt liv av tjänande bakom sig. Förutom sitt tjänande i kyrkan har han också arbetat ideellt i samhället, politiskt och på andra sätt.” Gunnel väljer att använda utdrag ur Folkes egen intressanta berättelse från en intervju gjord 1997 i skriften **Örebro grens historia**.

Jag föddes i Stockholm 1928 och var yngst av fem syskon. Far avled i tuberkulos ett år efter min födelse. Jag drabbades själv av en svår lungsjukdom och låg ett år på sanatorium. Enligt mänsklig makt skulle mitt liv inte kunna räddas, utan jag förklarades dödsdömd. Min mor, Hildur Holmberg, som blivit medlem i kyrkan 1915 hade en stark tro

på prästadömetts helande kraft, och den välsignelse jag fick gjorde att jag överlevde. Den starka tro som mor hade blev den grund jag behövde för att söka mig ett eget vittnesbörd. Min barndom präglades av materiell knapphet men vi fick det väsentliga – trygghet och kärlek. Vi hade knappt tillräckligt med pengar för dagen, men på något sätt gick det ändå och min

mor var övertygad om att det berodde på ett ärligt tionde.

Mor bar på en genetisk ögonsjukdom som resulterade i att hon blev blind. Fyra av oss barn ärvde sjukdomen. Min synförmåga var hygglig fram till trettio års ålder. Därefter försämrades synen snabbt. Men jag hade hunnit skaffa mig en rejäl utbildning och jag hade också kunnat prova på bilkörning. 1948 drabbades jag liksom många andra av en önskan att komma till Sion – så jag emigrerade

Folke Holmberg

Folke som nämndeman i musikalsammanhang, en roll han spelade även i verkligheten.

Folke får uppskattat besök av Miriam, en av ungdomarna i Örebro. Hon kom tillsammans med hunden Angie.

Gunnel Hedberg avslutar sitt reportage: *"Folke har genom åren haft flera olika uppgifter i församlingen. Han hade en utmärkt basröst och var ett ankare i körsammanhang. Han sjöng ofta solo. Han spelade rollen som far Elias i den första versionen av musikalerna Vägen hem (1999). Hans synhandikapp gjorde att vi fick utarbeta ett detaljerat schema för hans rörelser på scenen, men det fungerade perfekt och han gjorde succé. Med sin erfarenhet som nämndeman i Örebro tingsrätt hade han den rätta pondusen."*

"Folke har varit ensam sedan 2014 då hustrun Anna-Lisa avled. Anna-Lisa arbetade som förskollärare i hela sitt liv och var en oerhört omtyckt person bland generationer av barn." ■

till USA där jag byggde stängsel och var fåraherde i norra Utah. Men efter en tid flyttade jag till Salt Lake City, där jag mötte min blivande fru Anna-Lisa Källqvist från Örebro. Vi förenades av aposteln Ezra Taft Benson i templet i Salt Lake City.

Efter ett par år i Ohio beslöt vi oss 1953 för att återvända till Sverige. Vi slog oss ner i Örebro där min hustru hade sina föräldrar, också de medlemmar i kyrkan. Nu försämrades min syn drastiskt och jag måste sadla om helt. Jag möttes av många negativa människor och institutioner som var övertygade om att jag med en så grav synskada inte kunde klara en socio-nomexamen. Jag var själv förvissad om att det skulle gå. Med min hustrus hjälp gick det bra. Hon läste in mina kursböcker så att jag kunde lyssna på dem. 1968 tog jag min examen och anställdes som kurator vid Region-sjukhuset i Örebro. Där avancerade jag också till biträdande chefskurator. Herren stod vid min sida och uppmunttrade mig då det var som allra svårast.

När jag kom till Örebro 1953 var vi ett 10-tal medlemmar på mötena och vi möttes i en liten lokal i Centralpalatset. När man tänker på utvecklingen från den tiden till i dag har Herren verkligen välsignat oss. Jag har lärt mig att det viktigaste i livet är att ha en

god relation till vår himmelske Fader genom bön och att alltid vara villig att arbeta för kyrkan. Visst känner vi oss långt från fullkomligheten, men Herren är god och ser till vårt hjärtas önskningar att förbättra oss.

Avlidna

Yliana Ugarte Ayaviri, en älskad medlem i Handens församling, har avlidit i en ålder av 43 år, till följd av cancer. Yliana, som hade sina rötter i Peru, är saknad av många. Ylianas syster Maria med familj och många andra medlemmar i Handens församling fanns vid hennes sida under den svåra sjukdomsperioden. Många minns Yliana för hennes starka övertygelse om det återställda evangeliet och för hennes fina personlighet.

Carlos Cisternas

Inga-Britt Nilsson, Sundsvalls gren, avled den 24 september 2019 vid 93 års ålder. Hon döptes in i kyrkan som tioåring och har under hela sitt liv varit en hängiven och trogen tjänarinna i Guds vingård, oavsett vilket ämbete hon innehaft, och de är många. Inga-Britt har tre döttrar, tolv barnbarn, trettioen barnbarnsbarn och ett barnbarnsbarnbarn som tillsammans med barnen och ungdomarna i Sundsvalls gren har fått ta del av hennes stora kärlek och omtanke genom åren.

Ulla-Lena Larsson ■

**Yliana
Ugarte
Ayaviri**

**Inga-Britt
Nilsson**

RootsTech i London – en historisk begivenhet!

Ingrid Rydström

RootsTech skapades i Utah i februari 2011 på grund av den snabbt växande tekniska utvecklingen. Den är världens största genealogiska konferens och mässa, och har aldrig tidigare anordnats utanför Salt Lake City, så detta var ett historiskt tillfälle.

Som besökare blev jag totalt överväldigad – vilka resurser, både tekniskt och personellt! Besökarna kom från hela världen, alla kontinenter var representerade. Det land som de flesta besökare kom ifrån var, inte oväntat, Storbritannien. Jag fick kontakt med många olika deltagare, bland andra en fransk-engelsk kvinna som har svenska förfäder. Hon har hittills aldrig lyckats hitta några

svenska släktingar så nu ska jag försöka att hjälpa henne. Vi kommer att ha mail-kontakt.

Åldersfördelningen här var blandad, fler medelålders och äldre än ungdomar.

Klasserna, eller sessionerna som de kallades, var otroligt lärorika samtidigt som de var lättsamma. Det var svårt att hinna med allt som man önskade för utbudet var så stort. Mässhallen med alla intressanta monter ville vi så klart också hinna med under våra två dagar. I den så kallade "lekhörnan" fanns FamilySearch Discovery där man bland annat kunde få reda på vilka personer bakåt i tiden som man var mest lik, såväl släktingar som "kändisar". För min

del kom "järnladyn" Margret Thatcher som god tvåå!

Att försöka säga vad som var bäst kan jag inte. RootsTech måste upplevas. Det är svårt att förmedla känslan och upplevelsen. En sak som jag definitivt lärde mig är att FamilySearch inte bara är familysearch.org, utan så mycket mer.

Temat för mässan var: "Discover, gather and connect", det vill säga upptäck, samla in och bind samman. Det poängterades hur viktigt det är med familj- och släkthistoria, foton, berättelser med mera.

Äldste Bednar, som talade på lördagskvällen, sa bland annat: "Du är en länk till det förgångna och en länk till kommande generationer. Det spelar ingen roll hur vår nuvarande situation är, vi är alla en medlem i en utvidgad multigenerationsfamilj."

RootsTech i London 2019 öppnade mina ögon för hur stort FamilySearch är och sanningen i evangeliet. ■

Anders och Ingrid Rydström tillsammans med Max från Ryssland

Nytt stavspresidentskap i Stockholms södra stav 24 november 2019

Harriet Klarin
stavshistoriker

Stavskonferensen i Stockholms södra stav besöktes av äldste Kopsischke i presidentskapet för området Europa

samt äldste Gilmour, områdessjuttio.

Söndagens allmänna möte på Älvsjömässan blev en stor andlig fest.

Vi visste redan att vi skulle få ett nytt stavspresidentskap. Vi fick lyssna till vittnesbörd från president Marcus Karlsson som haft ämbetet i nio år, och likaså från hans rådgivare Andreas Petersson som varit hans trogna medkämpe lika länge. Det var starka känslor, där kärleken till stavens medlemmar tydligt framgick. Syster Marie

*Stockholms södra stavs
stavspresident Joseph Bautista (i
mitten) tillsammans med rådgivarna
Ola Kärn och David Newell.*

Karlsson gav också sitt rörande vittnesbörd. Dagens talare nämnde enhälligt sin stora uppskattning för sin hustru.

Så fick vi då vår nye stavspresident, Joseph Bautista, som verkat som rådgivare i det förra presidentskapet i ett år. Rådgivare blev Ola Kärn och David Newell som bar sina vittnesbörd med kraft. När president Bautista reste sig kändes det påtagligt hur manteln hade lagts på hans axlar. Han beskrev sig som en "vanlig man", en familjeman, ödmjuk och överväldigad inför uppgiften. Han sa att han inte visste så mycket, men ett vet han: För Gud är

allt möjligt genom Jesus Kristus, och han överger oss aldrig.

Äldste Gilmour talade till oss på sin vackra brittiska engelska om det politiska kaoset i Storbritannien, och om hur det är så helt annorlunda i kyrkan. När en ny stavspresident ska tillsättas sänds två utomstående ledare för att utse rätt person, utan att i förväg känna männen i staven. Genom Anden får de veta vem Gud önskar se som ny ledare.

Den starka Anden förhöjdes av stavskörens medverkan under Ninni Bautista Alatalos professionella ledning. Två av sångerna var nya för oss.

Sången "En plats av frid" som sjöngs som preludium, skrevs för övrigt av Kathleen Holyoak som var tempelvolontär här i somras. Pianister och tolkar gjorde också ett skickligt arbete.

Det var lite kallt på Mässan, men våra hjärtan var så varma att vi knappt märkte det. Närmare 600 personer var närvarande och lika många via Internet.

Vi kan tacksamt konstatera att vi dessa två dagar fått uppleva det som president Nelson uttryckte vid sitt besök i Indonesien i veckan: "Detta är Herrens verk och det är han som leder det. Och vi får lov att delta." ■

Femtioårsfest i Jönköping

Jakob Malm

Lördagen den 14 september 2019 firade vi i Jönköpings församling att vi haft vårt möteshus i 50 år.

*Jörgen Schelin berättar om
möteshusets tillkomst*

Vi fick lyssna på Jörgen Schelin som berättade med ord och bilder om hur möteshuset byggdes, både av lokala medlemmar och av inhyrda byggarbetare. Många av oss som lyssnade kände igen släktingar och vänner. Några fick även se sig själva på bild. Det kom flera kommentarer och frågor när bilderna visades upp.

Efter föredraget delade vi upp oss i sex grupper och fick uppdraget av lekledarna Kristina Magnusson och Viktor Wallgren att bygga våra egna kyrkbyggnader av papp och annat. Materialet som skulle användas behövde vi vinna genom att svara rätt på frågor om församlingens och möteshusets historia. Det blev fina konstruktioner. Vinnande bidraget låg rätt i tiden med solpaneler på taket.

Vi avslutade firandet med ett rejält tårtkalas. ■

JAKOB MALM

Ett välsignat arbete

Informationskälla: Jörgen Schelin

När Jönköpings båda grenar slogs ihop till en stor gren i mitten av sextiotalet blev Kurt Schelin kallad som grenspresident. Det fanns hos medlemmarna en stark önskan att få bygga en kyrka i Jönköping, något som gjorts i både Stockholm, Göteborg och Malmö. En förfrågan till bröderna i Salt Lake City gjordes 1968.

En dag kom en av kyrkans arkitekter på besök för att undersöka vilka möjligheter som fanns. Grenspresidenten och arkitekten åkte runt och tittade på olika byggnader för att se vad man använde för material i Sverige. Kurt Schelin propagerade för det vita mexi-teglet som just blivit modernt. Efter att ha fått se några byggnader i det här materialet lovade arkitekten att höra sig för om detta kunde vara ett alternativ. Uppförandet av ett möteshus i Jönköping blev till slut godkänt, det första i Skandinavien som skulle byggas i vitt tegel.

Kyrkans policy vid denna tid var att kyrkans lokala medlemmar skulle betala 20 procent av kostnaden för byggnationen. Vidare räknade man med att medlemmarna skulle vara behjälpliga i en stor del av

En välbehövlig rast

Margareta Magnusson, Ingela Östhed och Anna-Lisa Östhed

Ivan Hagman

byggnadsarbetet. Detta besked togs emot av Jönköpings medlemmar med stor glädje. Men ett svårt hinder fanns kvar och detta gällde bygglov. Vid denna tid var det en stor byggrusch i landet på grund av bostadsbrist. Den svenska regeringen satte upp restriktioner för byggnadslov till kyrkor och andra "oviktiga" byggnader till förmån för byggandet av bostäder.

Efter många böner åkte president Schelin till kommunhuset för att

diskutera kyrkans möjligheter att få bygglov. Eftersom kommunens representant kände Kurt Schelin personligen tittade han igenom alla väntande ansökningar och fann kyrkans liggande underst i den stora högen. Kurt och tjänstemannen satt sedan och småpratade om gemensamma minnen från en tid då de båda hade varit lärare på Erik Dahlbergsgymnasiet. Efter en stund bad han Kurt vänta lite eftersom han behövde gå ut. När han kom tillbaka hade han några papper i handen som han lade överst på högen av ansökningar. "Jag trodde du tillhörde 'Mormonkyrkan'", sa han. Kurt svarade att det stämde, men att vi egentligen heter Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. "Det var konstigt", svarade kommunens representant, "för nu ser jag att er ansökan ligger överst i högen", och så plirade han lite med ögonen. "Jaha, då är det bara att skriva på så kan ni börja när ni vill."

Jörgen Schelin, son till Kurt Schelin, berättar att under de tio månader som

Delar av Jönköpings gren utanför det gamla möteshuset. Året var 1968.

byggnationen varade, spenderade hans far 600 timmar av sin fritid med att färdigställa möteshuset. Jörgen själv var som ung man tillsammans med sin far under alla dessa 600 timmar. Andra som var flitiga att hjälpa till var bland

andra Ivan Hagman, Frank Fougelberg, Geijer Wid, Leif Östved, Martin Strömberg och Kaj Gunnar Nilsson. Vi tänker också på dessa bröders familjer som knappt såg till dem på andra dagar än söndagar.

Den 3 september 1969 hölls det första mötet i det nya möteshuset, väl inom de tidsramar som satts upp. Invigningen förrättades en liten tid senare av äldste Marion G. Romney i de tolv apostlarnas kворum. ■

Ett verktyg i hans händer

Nilla Holmin

Lunds församling

Linnan generalkonferensen blev vi uppmanade av Glen Helmstad i vårt stavspresidentskap att under oktobers generalkonferens ställa oss frågan: "Herre, vad vill du att JAG ska göra?"

Med den frågan i bakhuvudet satte jag mig ner för att lyssna till talen. Svaret kom nästan direkt.

Någon vecka senare talade jag med en vän på telefon som sa:

"Här går jag och trampar och hör inte Guds röst. Det verkar som om han har slutat tala till mig".

Då kunde jag, tack vare det svar jag mottagit, svara henne: "Det är inte Gud som har slutat tala till dig, det är du som inte hör honom."

Jag fortsatte:

"Jag hörde någon tala om just det här ämnet för en liten tid sedan. Och den kvinnan sa att för att höra Guds röst måste vi skapa tid och utrymme att vara stilla, för Guds röst är mild. Om vi har en massa slammer omkring oss så hör vi den inte. Det är också viktigt att när vi FÅR en uppmaning från Gud agera på den utan dröjsmål. Vi ska ständigt vara redo att uträtta hans ärenden."

Vid slutet av vårt samtal sa min vän:

"Du, det där du sade om Gud var precis vad jag behövde höra. Har du den föreläsningen?"

Jag svarade:

"Ja, det har jag. Du går in på min kyrkas hemsida – jesukristikyrka.se – och

skrollar ner till "Generalkonferenser", väljer "oktober 2019" och sedan klickar du på ett tal av Michelle Craig

med titeln "Andlig kapacitet".

Min vän sa:

"Tack! Det ska jag göra."

Svaret på min fråga "Herre, vad vill du att JAG ska göra?" fick jag av Michelle Craig när hon sa:

"Om något inbjuder och lockar till att göra gott, kommer det från Kristus" och "du [kan] ta emot personlig inspiration och uppenbarelse ... som är skraddarsydd för dig." Hon sa också att vi, när vi får dessa uppmaningar, ska agera utan dröjsmål.

De orden fick mig att förstå att när Anden uppmanar mig att göra något gott, vad som helst, är det ALLTID från Gud, att uppmaningen jag får är riktad specifikt till MIG, ingen annan, och att det är av yttersta vikt att jag agerar på den utan dröjsmål.

Så, när jag kände mig manad några dagar senare att lägga ut budskap under hashtaggen MiljöarbetePåRiktigt, för att ömsom varna, ömsom uppmuntra människor att följa ett av Guds bud till oss människor, budet att ta hand om vår jord, då VISSTE jag redan

Nilla Holmin

- 1) att maningen kom från Gud.
- 2) att den var riktad till mig, inte till min granne, inte till Sveriges statsminister, inte till apostlarna eller till någon annan. Maningen var unik och skraddarsydd för just MIG.
- 3) att jag skulle agera på den utan dröjsmål.

Ändå kom tvivlet och jag frågade Gud: "Varför talar inte apostlarna om dessa saker?"

Och Herren svarade:

"Därför att jag har gett dem andra uppgifter. Apostlarna målar upp de stora penseldragen. Men jag behöver alla er, mina små, för att arbeta med detaljerna. Det finns oändligt mycket att uträtta. Och ni behövs allihop."

Så jag gjorde det Anden manade mig.

Men efter några inlägg och ett fåtal likes, samtidigt som jag såg att en vän till mig lade upp en bild på en öl och en kanelbulle och fick 130 (!!!) likes, började jag tvivla igen.

Jag sa till Herren:

"Pappa, pappa, se, han får 130 likes för sitt inlägg och jag får bara några få. Gör jag verkligen rätt?"

Och Herren svarade:

"Se på Lehi när han profeterade i Jerusalem. Han fick inga likes. Och se på Abinadi. Han fick bara en. Det som JAG talar och ni skriver kommer att bestå. Men det som inte är från mig kommer att glömmas bort."

Svaret på min fråga "Herre, vad vill du att JAG ska göra?" blev under oktoberkonferensen 2019: "Var ett verktyg i mina händer." ■

Små och stora svenska mirakel

Gunilla Girhammar

Lunds församling

Under min tid som Primärs president i Gubbängens församling utvecklade jag en speciell relation med en liten pojke vid namn Felix. Även efter att jag avlösts fortsatte han i ett antal år att söka mitt sällskap och satt ofta med mig under sakramentsmötena.

En söndag när han nog fyllt 8 år eller så satt han bredvid mig under mötet och vi viskade stundtals om Harry Potter och annat han funderade över. Han berättade för mig att han höll på att spara pengar för att kunna köpa en handhållen spelkonsoll som han verkligen verkligen ville ha, men att den kostade mycket och han hade bara lyckats spara halva summan, så det nog skulle dröja. Jag ställde lite följdfrågor för att försäkra mig om att jag förstått honom rätt och efter mötet sökte jag upp hans mamma.

Jag hade nyligen påbörjat ett nytt jobb och veckan innan hade vi haft en säljtävling där jag vann just en sådan spelkonsoll. Jag hade själv ingen användning för den och hade erbjudit den till mina syskonbarn, men de hade redan de som de ville ha. Efter som jag varit mellan jobb hade jag dock tänkt sälja den för att dryga ut min kassa en aning tills den fyllts på med några löner.

Jag berättade för hans mamma att han pratat med mig om sitt sparande och att jag hade ett precis sådant spel att erbjuda honom, som jag ändå

hade tänkt sälja, men att jag gärna sålde det till honom för en lägre summa i stället. Hon tittade på mig uppenbart rörd och sa: "Du har precis undervisat min son om tiondets välsignelser." Hon berättade vidare att Felix under veckan som varit våndats

lite över att han borde betala tionde. "Mamma jag vill hjälpa de fattiga, men jag vill också väldigt gärna ha det där spelet." De hade pratat om saken hemma och klok mor som hon

är hade hon låtit honom komma fram till sitt eget beslut. Den söndagsmorgonen hade han stått med sitt tiondekuvert i handen utanför biskopens kontor och betalat ett fullt och ärligt tionde. I stället för att det försenade hans möjligheter att köpa det han så gärna ville ha, fick han möjligheten mycket snabbare än han kunnat ana.

Nästa gång vi sågs kom han brett leende med en påse skrynkliga sedlar, som han ströslat med en massa konfetti, och glädjen när han fick lådan med sitt nya spel var påtaglig.

Herren längtar efter att välsigna oss och när vi följer hans bud får han möjlighet att göra just det. Han välsignade både mig och lilla Felix med en för oss båda gynnsam affärssuppgörelse, men framförallt ett vittnesbörd om tionde för oss båda att bevara. ■

Vill du bidra med en artikel till Lokala sidorna?

Vi tar gärna emot artiklar skrivna av medlemmar runtom i Sverige. Här kommer några råd till dig som vill bidra: Prata gärna med lokalredaktören om din idé till artikel i förväg. Alla typer av artiklar passar inte för publicering i *Liahona*. Vi vill hellre ha korta artiklar än långa. Vi vill hellre ha artiklar som handlar om människor än som beskriver möten och aktiviteter.

Känner du någon som haft en speciell väg till det återställda evangeliet? Någon som gått igenom en erfarenhet som vi andra kan lära oss något av? Vill du skriva om en upplevelse från din mission, eller vill du berätta om hur någon gått den extra milen i sitt ämbete? Kontakta Terez Nilsson via telefon: 0708-430416, eller via e-post: terez.nilsson@gmail.com ■